

ANUL XXXIX

NOIEMBRIE - DECEMBRIE

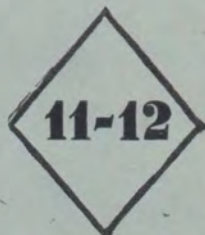
936

31-962

# **CURIERUL ADVENTIST**

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN ADVENTIST  
DE ZIUA A ȘAPTEA DIN R.P.R.

**NR.**



**1961**

## ÎN ACEST NUMĂR

- Omenirea vrea pace . . . . . .D. Popa
- Închinarea în spirit și în adevăr . . . .A. P.
- Orfanul (versuri) . . . . . .I. Dănețiu
- Isus în templu . . . . . .P. Crișan
- Apostolul Filip . . . . . .Redacția
- Împlinirea datoriei . . . . . .I. Bătrina
- Odă închinată păcii (versuri) . . . . .I. Bătrina-Voivodeni
- La a 14-a aniversare a R.P.R. . . . .C. ADV.
- Însemnătatea cărții Leviticului . . . . .N. Ghițescu
- Iubire și ascultare . . . . . .P. M.
- Virtutea recunoștinței . . . . . .I. Vădeanu
- Știați că? . . . . . \* \* \*
- Valoarea sucurilor naturale . . . . .I. Dănețiu
- Probleme de exegeză biblică . . . . . \* \* \*
- Dă-Mi să beau (versuri) . . . . . .C. Greissing



# OMENIREA VREA PACE

D.  
153  
16.VI.1968

Ne aflăm la sfârșitul primului an al noului deceniu. La începutul lui, consemnăm că secolul al XX-lea a înregistrat salturi cantitative și calitative gigantice ce au declanșat uriașe energii latente, energii ce au imprimat omenirii un nou ritm, o nouă orientare, o nouă istorie.

Acum când ne apropiem de încheierea lui, constatăm că anul 1961 a fost plin de evenimente dintre care unele — unice în istoria bătrânei noastre terre. Anul 1961 a adus — pătrunderea omului sovietic în cosmos — „În înălțimile cosmice s-a desfășurat un grandios experiment științific“, — așa cum consemna scriitorul sovietic I. Leonidov: „Dincolo de albastrul dens al cerului plutea, înfășurînd pe glob spiralele itinerariului proiectat, o stea locuită, făurită de mâinile omului. Iuri Gagarin și Gherman Titov! Titov a trăit în spațiul cosmic mai mult de o zi și o noapte, făcînd de peste 17 ori înconjurul planetei. El a trăit după obișnuitele orînduiri pămîntești: lucra, se odihnea, mîncă, dormea, făcea exerciții de înviorare. Și dacă zborul lui Iuri Gagarin a demonstrat că omul poate să se înalțe în cosmos și să lucreze normal acolo, călătoria lui Gherman Titov a adus o dovadă convingătoare că omul poate menține în cosmos un orar normal, alternînd — ca și pe Pămînt — munca, odihna,

somnul“. Această înfăptuire epocală, a stîrnit entuziasmul lumii întregi. 12 aprilie și 6 august 1961, rămîn ca date ce demonstrează triumful acțiunilor pașnice și dorința de pace și progres a omenirii.

Dar din nefericire, tot acest an de început de deceniu, a înregistrat însă și o creștere a psihozei războinice, a zăngănitului de arme a unor acțiuni care sîd ducă omenirea pe marginea unui cataclism mondial. La deschiderea celei de a 16-a sesiuni a Adunării Generale a O.N.U., A. A. Gromîko, Șeful delegației Uniunii Sovietice, ministrul Afacerilor Externe a U.R.S.S. a scos în evidență faptul că: „actuala sesiune a Adunării Generale a O.N.U. s-a întrunit într-o atmosferă mult mai îngrijorătoare și mai încordată decît oricare din sesiunile precedente. Cauzele intensificării încordării internaționale, a subliniat A. A. Gromîko, problemele principale și cele mai acute ale relațiilor internaționale actuale — dezarmarea generală și totală, lichidarea totală a sistemului colonial, încheierea definitivă a capitoului celui de al doilea război mondial — își așteaptă rezolvarea“.

Glasul lucid al rațiunii cere să se pună capăt tuturor pregătirilor războinice, tuturor incitărilor și amenințărilor și să se evite ceea ce s-ar putea dovedi

fatal pentru omenire. Omenirea vrea pace! Este în sfârșit timpul ca rațiunea să vorbească, iar înțelepciunea politică să se trezească. „Repet în fața lumii întregi — a spus N. S. Hrușciov, președintele Consiliului de Miniștri al U.R.S.S., să nu ne speriem unii pe alții; să nu căutăm cu tot dinadinsul ceea ce ne desparte... Noi avem necesități și interese comune, o dată ce trebuie să trăim pe aceeași planetă!... Noi propunem să luăm loc la masa tratativelor și, fără să ațîțăm pasiunile, să discutăm calm, constructiv, ce trebuie să facem pentru ca pe ogorul lăsat moștenire de războiul trecut să nu încolțească semințele unor noi conflicte“.

Iar un cotidian occidental făcea următoarea afirmație: „Cînd Nichita Hrușciov cere ca țările să evite psihoză războinică, el găsește ecou în inimile tuturor popoarelor“. Aceasta pentru că omenirea vrea pace.

Mergînd pe linia rezolvării acestei tensiuni în relații internaționale, pentru lichidarea focarelor de amenințări și agresiune și pentru a ieși din impas, guvernul Uniunii Sovietice a prezentat sesiunii O.N.U. — Memorandumul cu privire la măsurile îndreptate spre slăbirea încordării internaționale, întărirea încrederii între state și în interesul dezarmării generale și totale — Memorandumul referi-

tor la modul în care se înfăptuiește declarația cu privire la acordarea independenței țărilor și popoarelor coloniale și memorandumul în problema experiențelor cu arma nucleară". Aceste documente importante, care înfățișează dorința sinceră a Uniunii Sovietice pentru pace și coexistență pașnică, pot constitui o puternică și realistă bază de plecare în tratativele internaționale.

„Guvernul Sovietic — glăsuiește Memorandumul cu privire la măsurile îndreptate spre slăbirea încordării internaționale — propune să se cadă de acord asupra înfăptuirii următoarelor măsuri sau, cel puțin, a unora dintre ele, privind: înghețarea bugetelor militare ale statelor; renunțarea la folosirea armii nucleare; interzicerea propagandei de război; încheierea unui pact de neagresiune între țările N.A.T.O. și țările Tratatului de la Varșovia; retragerea trupelor de pe teritorii străine; împiedicarea lărgirii numărului de state care dețin arma nucleară; creerea de zone depnuclearizate; măsuri pentru micșorarea primejdiei unui atac prin surprindere.

În Memorandum se declară că încă înainte de încheierea acordului cu privire la dezarmarea generală și totală, statele care produc arma atomică ar putea declara, ca o pregătire morală a unui astfel de acord, că sînt hotărîte să nu folosească arma nucleară, tot așa cum o serie de state au declarat la timpul lor, că este inadmisibilă folosirea gazelor toxice și armei bacteriologice.

Toate statele, arată guvernul sovietic în Memorandum, ar putea aduce o mare contribuție la însănătoșirea situației internaționale dacă s-ar pronunța în comun pentru încetarea tuturor

formelor de propagandă de război, de vrajbă și ură între popoare.

Ar avea o mare importanță politică adoptarea unei declarații comune sau a unei declarații pentru încetarea propagandei de război, propagandă dușmănoasă cauzei păcii și înțelegerii reciproce între popoare.

Baza unei astfel de acord ar putea fi renunțarea de către părțile contractante la folosirea forței sau la amenințarea cu forța, și obligația de a rezolva exclusiv pe cale pașnică, litigiile.

Guvernul sovietic consideră necesar să sprijine înfăptuirea practică a planurilor de creere de zone denuclearizate.

În Memorandumul referitor la acordarea independenței țărilor și popoarelor coloniale se spune: Să se încheie lichidarea sistemului colonial pe întreaga noastră planetă pînă la sfîrșitul anului 1962 — aceasta este o sarcină absolut realistă, dacă toate statele și popoarele iubitoare de libertate se vor uni pentru a înfrînge împotrivrile colonialiștilor.

Guvernul sovietic propune să se pună capăt imediat tuturor războaielor coloniale, tuturor represaliilor împotriva participanților la mișcarea de eliberare națională, să fie evacuate din colonii toate trupele străine, să fie lichidate toate bazele străine din aceste regiuni.

Guvernul sovietic subliniază în Memorandum că O.N.U. trebuie să dea dovadă de fermitate în problema acordării de drepturi și libertăți democratice largi populației din fiecare colonie, precum și în problema încetării războaielor împotriva popoarelor din colonii.

Prezentînd memorandumul în problema experiențelor cu arma nucleară, Guvernul sovietic a-

dresază din nou tuturor popoarelor și tuturor guvernelor statelor membre ale O.N.U. chemarea să facă tot ce este necesar pentru rezolvarea neîntîrziată a problemei dezarmării generale și totale sub un strict control internațional, pentru a se asigura astfel o pace trainică pe pămînt.

Astăzi nu este vorba de influența dăunătoare a radiațiilor atomice asupra organismelor, ci de a izbăvi omenirea de primejdia unui război termonuclear, declară guvernul sovietic. Acest lucru poate fi obținut numai dacă se va traduce în viață dezarmarea generală și totală. În aceasta constă în momentul de față țelul principal, sarcina principală.

Dacă statele vor înfăptui dezarmarea generală și totală sub un control internațional eficient, arma nucleară va fi distrusă.

Reiese în mod clar faptul că omenirea vrea în adevăr pace. Prea adesea tăvălugul de fier și foc al războiului a nimicit milioane de vieți, a semănat ruina, moartea și foametea în lumea noastră. Puterea incalculabilă a armelor moderne, face ca frontul păcii să fie mai unit. Oamenii simpli din toată lumea aprobă ideea tratativelor. Ideea rezolvării pașnice a litigiilor existente. Fie ca încheierea acestui an să constituie o experiență pozitivă pe calea păcii și progresului. Fie ca toți oamenii de pretutindeni, indiferent de convingerile lor religioase, de culoarea pielii, sau concepțiile ideologice să lupte activ pentru a înclina balanța în favoarea păcii. Să sprijinim cu încredere forțele păcii, pentru a feri în felul acesta omenirea de un nou război mondial. Omenirea vrea pace!

D. POPA



# ÎNCHINAREA ÎN SPIRIT ȘI ÎN ADEVĂR

„Dar vine ceasul, și acum a și venit, cînd închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl”. Ioan 4,23.

**A**braam, „prietenul lui Dumnezeu”, ne-a lăsat un exemplu nobil. Viața sa a fost o viață de rugăciune. Oriunde își așeza cortul său, lângă el, Abraam înălța un altar, unde aduna pe toți cei din jurul lui pentru jertfa de dimineață și de seară. Cînd părăsea acel loc, altarul rămînea. În anii ce urmau, Canaanitul nomad învățat de el, ajungînd la acel altar, știa cine fusese acolo înaintea sa; și cînd el își întindea cortul său, repara altarul, și aducea închinare viu-lui Dumnezeu.

Închinarea lui Abraam a rămas, de-a lungul veacurilor, atît pentru Ebrei cît și pentru Creștini, un model de simplitate, de spiritualitate și de adevăr. Cînd cercetăm atent evoluția cultului Israelit și Creștin, vom înțelege că ridicarea de edificii majestuoase și adaptarea de servicii pompoase au fost fatale adorării lui Dumnezeu în spirit și în adevăr.

Robert Aron, declară cele ce urmează cu privire la evoluția cultului iudaic: „Dacă s-a construit un edificiu magnific (templul din Ierusalim), care exprimă credința și dragostea puternică a lui Israel pentru Creatorul său — și dacă s-a comis această ‚sublimă derogare’ de la mentalitatea ebraică de origine, aceasta nu este decît urmarea evenimentului determinant în evoluția lui Israel și care a fost adorarea vițelului de aur. După această idolatrie, ca un răspuns și pentru a evita o reeditare a ei, poporul Iudeu a primit porunca de a face un tabernacol (cort) și a construit un Templu”.

O declarație a servei Domnului spune în privința aceasta: „Dar poporul învătă cu greu această lecție. Cum în Egipt se obișnuiseră numai cu înfățișări materiale ale dumnezeirii și chiar de cel mai de jos fel, le era greu să priceapă existența sau caracterul Celui Nevăzut. Din milă față de slăbiciunea lor, Dumnezeu le dădu atunci un simbol al prezenței Sale. El zise: ‚Să-Mi facă un locaș sfînt, și Eu voi locui în mijlocul lor’”. Exod 25,8.

Cortul construit în pustiu era caracterizat prin simplitatea sa izbitoare. După șederea sa în Egipt, Israel nu mai era deloc capabil a înțelege spiritualitatea și veracitatea cultului lui Abraam. Idolatria egipteană a avut influență asupra Israelitilor și îi ațîță a cere lui Aaron: „Fă-ne un Dumnezeu care să meargă înaintea noastră”. Acest cort cu ceremoniile lui instituite mai tirziu au fost poate un fel de concesie făcută de Dumnezeu pentru a combate tendința de idolatrie a iudeilor. Oricum ar fi, acest cult avea o semnificație simbolică, destinată a face să se înțeleagă realitatea, care se găsea în Hristos. Dar voind cu orice preț a „pregăti cu minuțiozitate” locul de cult și serviciul lui, ce avea să devină Cultul Israelit? Cînd Solomon a început construirea Templului din Ierusalim, el a pregătit pentru scopul acesta o sumă fabuloasă. Sub un pretext de ornamentare, obiceiul păgîn de sculptură a animalelor a pătruns în mod nemijlocit în Templul „acoperit cu aur”. Marea de aramă este susținută

de doisprezece boi. Cu siguranță că Solomon a voit să întrecă pe vecinii săi, și se lăsă pradă fanteziei. Negăsind sculptori în Israel, el făcu apel la străini, lucru ce este tot atît de extraordinar, cînd ne gîndim că era vorba de construirea „Casei lui Dumnezeu”. De aceea, în rugăciunea sa de consacrare, regele Solomon se pare că nutrea o îndoială: „Dar ce! Să locuiască Dumnezeu cu adevărat împreună cu omul pe pămînt? Iată că cerurile, și cerurile cerurilor nu Te pot cuprinde: cu cît mai puțin această casă, pe care am zidit-o eu!” 2 Cron. 6,18. Vorbind din punct de vedere omnesc, acest Templu a constituit o splendoare, dar sîntem de acord cu Robert Aron a spune că acesta constituia „o sublimă derogare”! Dar el era departe de adorarea — închinarea lui Dumnezeu în duh și în adevăr.

Domnul Isus Hristos făcu tradiționalele pelerinaje la Ierusalim. În unul din ele, El izgoni din Templu pe vînzători și schimbători, a căror prezență în acel loc nu era decît consecința declinului adevăratei închinări. Dar obiceiul unui cult formalist se pare că era bine fixat, și Samaritenii exprimară această stare de lucruri în acești termeni: „Părinții noștri s-au închinat pe muntele acesta; și voi ziceți că în Ierusalim este locul unde trebuie să se închine oamenii”. Ioan 4,20. În răspunsul Său dat Samaritenilor, Domnul Hristos sublinia faptul că, pentru a fi bine primită de Dumnezeu, închinarea trebuie să fie făcută în condiții interioare adecvate, mai curînd decît în-

tr-un loc anume fixat. „Femeie, i-a zis Isus, crede-Mă că vine ceasul când nu vă veți închina Tatălui, nici pe muntele acesta, nici în Ierusalim. Dar vine ceasul, și acum a și venit, când închinătorii adevărați se vor închina Tatălui în duh și în adevăr; fiindcă astfel de închinători dorește și Tatăl”. Ioan 4,21,23. Cîteva ani mai tîrziu, în adevăr, Templul din Ierusalim

a fost distrus, pentru a nu mai fi reclădit niciodată. Care este deci Templul Creștinilor? A fost o greșală din partea lor aceea de a reedita experiența Iudeilor. Drumul a fost trasat de apostoli: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfînt, care locuiește în voi, și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sînteți ai voștri? Căci ați fost cumpărați

cu un preț. Proslăviți dar pe Dumnezeu în trupul și în duhul vostru, care sînt ale lui Dumnezeu”. 1 Cor. 6,19-20. De asemenea, fiecare credincios devine un Templu.

Asemenea lui Abraam, creștinul devine un prieten al lui Dumnezeu — și, oriunde se găsește, Dumnezeu Cel Veșnic este de asemenea prezent.

A. P.



# ORFANUL

Pe strada-n care-și avusese a lui casă părintească,  
Plîngea trist acum orfanul, ne-ndrăznind să mai privească.

Căci în locul vetrei scumpe și-a măicuței lui iubite,  
Birnele din zid distruse sînt de flăcări mistuite.

Tatăl lui i-a lăsat singuri și plecat-a la război  
Iar de-atunci nimeni nu-i spune cînd veni-va înapoi.

Cînd întreba pe măicuța: „Ce-i cu tata?” ea plîngea!  
„Tata? Nu știi, scump copile”, doar atît îi răspundea.

Iar cînd mai de mult o babă spuse-n urma lui: „Orfanul”...  
A'nțeles tot adevărul și-a plîns mult atunci sărmanul”.

Astă noapte înspre ziuă din somn maica l-a strigat:  
„Fugi copile-afar' din casă! Fugi, ca să poți fi salvat!”

Dar, abia pășit-a pragul, cînd o răbufnire-n fum,  
Le-a lovit în plin căsuța și pe el l-aruncă-n drum.

Cînd se-ntoarse cu privirea spre a-și căuta măicuța,  
Doar un iad de flăcări vede și moloz era căsuța.

Și-au trecut de-atuncea anii, anii crudului război,  
Iar orfanul încă-și poartă amintirea printre noi.

Ca și el, atîția alții, își mai amintesc cu groază,  
De-a războiului distrugerii și nu vor să le mai vază.

Ne unim cu ei în coruri cit va fi viața-n noi,  
Să strigăm cu hotărîre: SĂ NU MAI FIE RĂZBOI!

Iar pe Tîne, Sfînte Doamne, Te rugăm în prosternare,  
Să păstrezi în lume pacea: ADU PACEA TA CEA MARE!

I. I. DĂNEȚIU



# ISUS ÎN TEMPLU

**L**a Iudei, vârsta de doisprezece ani însemna că cineva a trecut de la copilărie la tinerețe. La împlinirea acestei vârste, copilului i se da ocazia de a fi învățat în cele ale credinței și să ia parte la slujbele și sărbătorile sfinte. În puterea acestui obicei a mers și Isus la Ierusalim în copilăria Sa, de sărbătorile Paștilor. Ca Israeliti credincioși, Iosif și Maria se suiau în fiecare an la Ierusalim să ia parte la praznicul Paștilor; ajungând și Isus la vârsta cerută, L-au luat și pe El.

Erau trei sărbători anuale, la care se arătau înaintea Domnului la Ierusalim bărbații lui Israel. Aceste trei sărbători erau: Paștile, Ziua Cincizecimii și Sărbătoarea Corturilor. Dintre toate acestea mai multă lume venea la Paști. Foarte mulți veneau din diferite părți ale Palestinei. Drumul din Galilea ținea mai multe zile, și oamenii se adunau în grupuri mari ca să-și ție de urit, și la nevoie, să se apere. Femeile și bătrînii erau duși călare pe asini sau pe boi, prin locurile fără drumuri,

sau prin munți. Bărbații mai puternici și tinerii mergeau pe jos. Timpul Paștilor cădea la sfîrșitul lui martie sau începutul lui aprilie, așa că toată țara era plină de flori și de cîntecele păsărelelor. În tot cursul drumului se găseau locuri vestite din istoria lui Israel, iar părinții povesteau copiilor lor minunile pe care le făcuse pe vremuri Dumnezeu pentru poporul Său. Ei își petreceau timpul cu cîntece și muzică, și cînd în sfîrșit ochii lor vedeau turnurile Ierusalimului, glasul lor se unea în melodia:

*„Picioarele mi se opresc  
În porțile tale, Ierusalime...  
Pacea să fie între zidurile tale  
Și liniștea în casele tale  
domnești“.*

După Paști urmau cele șapte zile ale serbării Pîinilor Nedospite. În a doua zi a sărbătorii erau aduse în fața Domnului cele dintii fructe din recolta anului, un snop de orz. Toate slujbele acestei sărbători, simbolizau pe Hristos. Mielul junghiat, pîinile nedospite, snopul primelor roade, reprezentau pe Mîntuitorul.

Cea mai mare parte din cei ce trăiau în zilele lui Hristos țineau aceste lucruri mai mult de formă. Pentru prima dată privi

Isus Templul. El văzu preoții îmbrăcați în alb, săvîrșind slujba lor plină de solemnitate. Privi la victima sîngerîndă de pe altarul de sacrificiu. Împreună cu credincioșii se plecă în rugăciune, în timp ce norul de fum, frumos mirositor, se înălța spre Dumnezeu. A fost martor la toată slujba pascală atît de impresionantă. În fiecare zi vedea însemnătatea ei tot mai clar. Fiecare act părea să fie legat de viața Lui. Noi îndemnuri se nășteau înlăuntrul Său. Tăcut și adîncit în cugetare, părea că studiaza o mare problemă. I Se descoperea atunci taina misiunii Sale.

Răpit de contemplarea acestor scene, nu a rămas lîngă părinții Săi. Căuta să fie singur. După ce serviciul pascal se sfîrși, El încă mai zăbovi prin curțile templului; iar cînd credincioșii plecară din Ierusalim, El rămase pe urmă.

De data aceasta părinții lui Isus doriseră să-L pună în legătură cu marii învățători ai lui Israel, care se aflau la Ierusalim. Deși asculta în totul Cuvîntul lui Dumnezeu, nu se ținea de obiceiurile și de formele rabinilor. Iosif și Maria sperau că Isus va ajunge să simtă respect față de bărbații aceia învățați și să ia seama cu mai multă rîvnă la cererile lor. Dar

Isus fusese învățat în templu de Dumnezeu.

În ziua aceea se ținea într-o aripă a templului cursuri după modelul celor de la școlile profetilor. Aici se adunau rabinii cei mai de seamă, și aici a venit și Isus. Șezînd la picioarele acestor învățați, El asculta învățătura lor. Ca unul care căuta înțelepciune, întrebă pe acești învățători lucruri privitoare la profeții și la cele ce se petreceau atunci dovedind apropierea venirii lui Mesia.

Isus Se arăta doritor de a cunoaște pe Dumnezeu. Întrebările Lui făceau să învieze adevăruri mari care de multă vreme fuseseră întunecate, dar care erau neapărat trebuincioase pentru salvarea sufletelor. Fiecare întrebare aducea în față cite o învățătură dumnezeiască, și așeza adevărul într-o nouă înfățișare. Rabinii vorbeau de minunata înălțare pe care venirea lui Mesia trebuia să o aducă națiunii Iudeilor ; dar Isus le vorbi despre profeția din Isaia, și-i întrebă care să fie însemnătatea acestor cuvinte care vesteau suferința și moartea Mielului lui Dumnezeu.

Cărturarii începură să-I pună întrebări și rămăseră uimiți de răspunsurile Lui. Cu umilință El repetă cuvintele biblice, descriind și însemnătatea lor a-dîncă pe care acei învățați n-o priceuseră. Dacă s-ar fi mers mai departe pe șirul de adevăruri arătate de El, s-ar fi dat naștere la o reformă în religia de atunci.

Cuvintele lui Isus mișcaseră inima lor așa cum n-u fusese niciodată mișcată de cuvintele pornite de la om. În îngîmfarea lor n-ar fi admis ca cineva să-i învețe. Dacă Isus S-ar fi arătat că vrea să-i învețe, ei n-ar fi ascultat. În cazul de față însă,

impresia că ei sînt profesorii, sau cel puțin că ei Îl cercetează asupra cunoștințelor Lui din Sfînta Scriptură, i-a făcut să-L asculte. Fără să-și dea seama, mintea lor s-a făcut un timp primitoare, și Duhul Sfînt a început să vorbească inimii lor.

Era imposibil să nu vadă că felul lor de a înțelege venirea lui Mesia n-avea nici un temei în scrierile profetilor ; dar, nu voiau să se lase de teoriile acestea. Nu voiau să admită, că au înțeles greșit Sfintele Scripturi din care numai ei ziceau că au dreptul să învețe pe alții. De la unul la altul trecu întrebarea : de unde are El cunoștințe, cînd n-a învățat ? Lumina lumina în întuneric ; dar „întunericul nu o cuprinsese“.

În timpul acesta Iosif și Maria ajunseră într-o dureroasă neliniște. La plecarea din Ierusalim, pierduseră din vedere pe Isus, și nu știau că El rămăsese în urmă. Lumea era foarte multă, caravanele din Galileea, foarte numeroase, iar la plecarea din oraș se produsese multă încurcătură. Pe drum, atenția lor a fost atrasă de prietenii și cunoșcuții cu care aveau plăcerea să călătorească, și n-au simțit lipsa Lui decît numai la sosirea nopții. Cînd s-au oprit pentru odihnă au simțit lipsa ajutorului dat oricînd de Isus. Ei nu se îngrijiseră de El, pentru că Îl credeau împreună cu ceilalți tovarăși de călătorie. Gîndeau că se pot bizui pe dinșul și că atunci cînd vor avea nevoie de El, va veni fără îndoială să le ajute, pentru că totdeauna avea grijă de ei, și știa mai dinainte ce le trebuie. De astă dată începu să-i cuprindă frica. Îl căutară prin tabără, dar în zadar. Cu groază își amintiră că Irod căutase să-L omoare în cea mai fragedă

vîrstă. Prevestiri întunecate le umplea inima. Se căiau acum cu amar.

Revenind la Ierusalim, căutară mai departe. A doua zi, pe cînd se găseau cu cei care se închinau în templu, o voce cunoscută le atrase luarea aminte. Nu mai era nici o îndoială ; nu exista alt glas ca al Lui, așa de călduros și serios și totuși plin de melodie.

Găsiră pe Isus în școala rabinilor. Cu toate că se bucurau, nu puteau să uite grija și teama prin care trecuseră. După ce au rămas singuri, mama spuse cam cu mustrare : „Fiule, pentru ce Te-ai purtat așa cu noi ? Iată că tatăl Tău și eu, Te-am căutat cu îngrijorare“.

„De ce M-ați căutat ?“ răspunse Isus, „oare nu știați că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu ?“. Și pentru că ei nu înțelegeau, arătă spre cer. Pe fața Lui strălucea o lumină care îi umplu de mirare. Dumnezeirea străbătea prin corpul omenesc. Înainte de a-L lua din templu, ascultaseră la ce vorbea El cu rabinii și rămăseseră uimiți la întrebările și răspunsurile Lui. Cuvintele Lui te făceau să cugeți și să nu le mai uiți.

Întrebarea ce le-a pus cuprindea și ea o învățătură. „Oare nu știați“, spuse El, „că trebuie să fiu în casa Tatălui Meu“ ? Isus era legat de lucrarea pentru care venise în lume ; dar Iosif și Maria uitaseră ce aveau ei de făcut. Dumnezeu le făcuse o mare cinste prin aceea că le încredințase pe Fiul Său. Îngerii sfinți ajutaseră pe Iosif să apere viața lui Isus. Dar ei uitaseră o zi întreagă pe Acela pe care nu trebuia să-L uite nici măcar o clipă. Iar după ce scăpaseră cu bine, nu se mustrau pe ei, ci aruncau vina asupra lui Isus.



Pentru părinții lui Isus era natural ca să-L considere ca fiu al lor. Era cu ei în fiecare zi, viața Lui era aproape la fel cu viața altor copii și le venea cam greu să priceapă că era Fiul lui Dumnezeu. Ei erau în primejdie de a nu prețui binecuvântarea de a avea cu ei pe Mintuitorul lumii. Durerea simțită de despărțirea de El și muștrarea duiosă din cuvintele Sale avea de scop să-i facă a gândi mult la sfânta lor răspundere.

Răspunsul dat mamei Sale, arăta pentru prima dată, că Isus cunoștea în ce legături se afla față de Dumnezeu. Înainte de nașterea Lui, îngerul spusese Mariei : „El va fi mare și va fi chemat Fiul Celui Preaînalt ; și Domnul, Dumnezeu, Îi va da scaunul de domnie al tatălui Său David. Va împărăți peste casa lui Iacob în veci“. Maria se gîndea la cuvintele acestea în inima ei : dar deși credea că Fiul ei urma să fie Mesia pentru Israel, nu înțelegea care era lucrarea Lui. Nici acum nu înțelegea cuvintele Lui, dar își dădu seama că nega legăturile de rudenie cu Iosif, și Se înfățișa ca Fiul al lui Dumnezeu.

Isus n-a uitat legătura față de părinții Săi pămîntești. De la Ierusalim S-a întors acasă cu ei și le-a ajutat în viața lor de muncă grea. El ascunse adinc în inimă taina misiunii Sale. Și așteptă cu supunere timpul hotărît, cînd trebuia să-Și înceapă cu adevărat lucrarea. Timp de optsprezece ani, de cînd înțelesese că era Fiul lui Dumnezeu, El recunoscuse legătura care-L unea cu familia din Nazaret, și îndeplini toate datoriile de fiu, de frate, de prieten și de cetățean.

(Continuare în pag. 21)

DIN BIOGRAFIILE  
CELOR DOISPREZECE APOSTOLI



# „SFINTUL APOSTOL FILIP“

*Acest apostol era de origină din Betsaida, cetatea lui Andrei și a lui Petru. El a avut onoarea de a fi primul chemat pentru a fi ucenicul Marelui Mesia, chemare ce avu loc în împrejurările următoare : Mintuitorul nostru, curînd după întoarcerea Sa din pustie, unde fusese ispășit de Satana, S-a întâlnit cu Andrei și cu fratele său Petru, și după convorbire s-a despărțit de ei.*

*A doua zi, pe cînd trecea prin Galileia, El a găsit pe Filip, căruia de îndată i-a cerut să-L urmeze, folosind forma obișnuită în chemarea ucenicilor Lui și a acelora care L-au urmat tot timpul. Așa că dreptul de a fi primul chemat aparține în mod evident lui Filip, el fiind primul din ucenicii Domnului. Căci deși Andrei și Petru au fost primii care au venit și au conversat cu Mintuitorul lumii, totuși ei s-au întors imediat la ocupațiile lor și nu au fost chemați decît mai tîrziu.*

*Nu poate fi nici o îndoială căci deși apostolul Filip era de fel din Galileia, totuși el era un bun cunoscător al legii și al profețiilor. Metaphrastes ne asigură că încă din copilăria sa el fusese bine educat, citea în mod curent cărțile lui Moise și studia cu atenție profețiile cu privire la venirea lui Mesia.*

*După chemarea lui la apostolat foarte puțin ne este raportat despre el de către evangheliști. Totuși, el a fost acela căruia Mintuitorul nostru i-a pus întrebarea : de unde ar putea găsi ei pîine suficientă pentru a astîmpăra foamea unei mulțimi atît de mari. Filip a răspuns că nu era ușor să procure o cantitate atît de mare ; neținînd seamă că era tot atît de ușor pentru Atotputernicul să hrănească o mulțime de două ori mai mare ca număr atunci cînd aceasta ar fi fost voința Sa. Era același apostol căruia cei dintre Neamuri, care au venit să se în-*

chine la Ierusalim, i s-au adresat atunci cînd doreau să vadă pe Mîntuitorul. Și el a fost acela cu care Domnul a vorbit cu puțin timp înainte de luarea mielului pascal după cum este raportat de Ioan.

Domnul Isus îi întărise moralmente, îi încurajase prin cuvinte potrivite cu privire la despărțirea Lui de ei și le spusese că El trebuie să meargă pentru a le pregăti un loc în locuințele Canaanului ceresc; că El era „calea, adevărul și viața”; că nimeni nu poate veni la Tatăl decît prin El (Fiul). Filip neînțelegînd pe deplin tăria cuvintelor rostite de Învățătorul lui, s-a rugat de El ca să le arate pe Tatăl. Domnul nostru Isus Hristos a muștrătat cu blîndețe ignoranța lui, spunîndu-i că după ce a ascultat atît de mult timp la învățăturile Lui, să nu știe el că Domnul era chipul Tatălui Său, caracterul desăvîrșit exprimat în înțelepciunea Sa nemărginită și în puterea și bunătatea arătată în El; că El nu a spus și nu a făcut nimic decît ceea ce I-a dat Tatăl Său să facă.

După mai mulți ani de la moartea Mîntuitorului, timp în care el și-a desfășurat cu succes slujba sa apostolică, Filip a venit în cele din urmă la Ierapole, în Frigia, o cetate enorm de bogată și cu populație numeroasă și idolatră.

Aici, în această cetate, apostolul Filip își încheie lucrarea și viața sa fiind spînzurat de un stîlp sau, după cum spun unii, a fost răstignit. După ce apostolul a murit, corpul său a fost dat jos de ucenicul Bartolomeu, colaboratorul său în cele ale Evangheliei, și Maria, sora lui Filip, care întotdeauna l-a însoțit în călătoriile lui. L-au înmormîntat cu modestie, după care ei au întărit pe frați în credința lui Isus Hristos și au plecat de la ei.

REDACTIA

# ÎMPLINIREA DATORIEI

de

I. BĂTRÎNA — VOIVODENI

În epistola sa către Romani, sfîntul apostol Pavel scrie, între altele, cele ce urmează: „Cine este chemat la slujbă, să se țină de slujba lui”. (12, 7). Cuvintele apostolului neamurilor pe care le-am reprodus mai sus, nu sînt altceva decît un îndemn categoric și serios la împlinirea datoriei. Societatea noastră este organizată în așa fel, încît fiecare ins îndeplinește o funcție mai mare sau mai mică. Au apus pentru totdeauna vremurile cînd unii membri ai societății duceau o viață de trîndăvie, trăind din exploatarea altora. Astăzi, cei ce muncesc sînt prețuiți și li se asigură o existență onorabilă. În țara noastră oamenii muncii nu sînt apăsăți de grija zilei de mîine. În vreme ce în țările apusene sute de mii de oameni se găsesc pradă în brațele șomajului, la noi în țară toți cei ce îndrăgesc munca au posibilitatea să ocupe o slujbă care le asigură existența și în acelaș timp le dă posibilitatea să-și dezvolte facultățile în funcție de talentul dat de Dumnezeu.

Ceea ce se cere acum din partea fiecărui membru al societății, este ca să fie pătruns în mod nelimitat de simțul datoriei. Aceasta implică în sine ca fiecare bărbat sau femeie să-și îndeplinească cu conștiinciozitate munca ce i-a fost încredințată. „Tot ce găsește mîna ta să faci, fă cu toată puterea ta” așa scria odinioară înțeleptul Solomon (Ecles. 9, 10). Poate că uneori îndeplinirea datoriei ne cere jertfe. Să nu precupețim nicidecum aceste jertfe. „Datoria, în esența ei cea mai pură, este atît de poruncitoare încît în împlinirea ei nici nu trebuie să ne preocupăm de ființa noastră proprie; ea trebuie îndeplinită, fără să ne gîndim la sacrificiul ce ni se cere... Trebuie să ne îndeplinim în toate datoria; să ascultăm de glasul datoriei, oricîte jertfe ne-ar cere, orice primejdii ar trebui să înfruntăm,... aceasta este adevărata esență a unei vieți conștiente”.

Pentru ca să realizăm ceva mare, este absolut necesar să ne încordăm puterile noastre fizice și spirituale; este absolut necesar să lucrăm cu răbdare, cu stăruință și cu încredere în acțiunile noastre. Să nu șovăim să nu pierdem nădejdea. Pentru idealurile frumoase și înalte, face să ne punem în joc chiar și viața. Ceea ce trebuie să mai adăugăm, însă, este aceea ca în toată activitatea noastră să fim călăuziți de gînduri, concepții și idealuri altruiste. Ceea ce vreau să spun este că, întru îndeplinirea datoriei, să lucrăm nu numai spre binele nostru, ci și pentru binele comun, pentru întreaga obște în mijlocul căreia trăim.

Un strălucit exemplu de împlinirea datoriei ni-l oferă sentinela romană de la Pompei. Ce s-a întîmplat cu această sentinela despre care nu se știa nimic pînă la sfîrșitul secolului tre-

cut și care de atunci a intrat în istorie? În anul 79 al erei creștine, vulcanul Vezuviu a avut o erupție fără precedent, cu care ocazie a înmormântat sub lava sa trei orașe ale Italiei, între care și orașul Pompei. Firește, când a început să erupă vulcanul, locuitorii orașului au început să părăsească orașul, refugiindu-se în grabă mare în direcția opusă vulcanului. Nu toți au izbutit însă, să-și salveze viața. Nenumărați oameni au fost acoperiți de lavă înainte de a fi putut să părăsească orașul și împrejurimile.

De data aceasta, erupția a fost atât de puternică, încât a acoperit cu un strat gros de lavă toate casele. Orașul Pompei, precum și celelalte două: Stabia și Herculanium, au rămas acoperite de lavă veacuri de-a rândul. La sfârșitul secolului trecut, arheologii au procedat la dezgroparea orașului Pompei. Cu acea ocazie, ei au găsit oameni pietrificați în poziția în care fuseseră surprinși de erupția vulcanului. Pe unii i-au găsit sub bolțile mari ale caselor unde își căutaseră adăpost, pe alții i-au găsit pe străzi și în piețe, așa cum înmărmuriseră în momentul când fugeau sperați din calea urgiei dezlănțuite. La una din porțile orașului, arheologii au dat peste sentinela romană care, în ziua cataclismului, făcea de strajă. Deprins cu îndeplinirea datoriei, acest ostaș roman nu s-a clintit din locul unde-l așezase centurionul care îi era comandant. Cenușă, lavă și pucioasă au căzut peste el, dar nimic nu l-a înspăimântat. Cu lancea și cu scutul în mână a rămas pe locul unde îl postase centurionul. Peste 1800 de ani, adică la sfârșitul secolului trecut, el a fost găsit de arheologi stînd în picioare la poarta orașului. Coiful, lancea și scutul lui pot fi văzute astăzi în muzeul Borbonica din Neapole. Sentinela de la Pompei a murit la postul său, pentru că și-a înțeles bine datoria. El a înțeles că datoria trebuie îndeplinită, fără să ne gândim la sacrificiul ce ne cere.

Ceea ce se cuvine să mai spunem înainte de a încheia, este aceea că pentru a deveni împlinitori ai datoriei este necesar să fim pătrunși de spiritul cinstei și al conștiinciozității. De asemenea, mai este necesar să posedăm o voință hotărîtă și un curaj implacabil. În această privință poate fi dat ca pildă Luther. După ce Luther s-a hotărît să meargă la Worms, un prieten, dorind să-i facă un serviciu bun, l-a făcut atent că adversarii săi i-au pus gînd rău și că, în consecință n-ar fi prudent să se deplaseze în orașul susamintit. Fără să stea mult pe gînduri, Luther i-a răspuns: „Voi merge la Worms chiar dacă m-ar aștepta acolo atîția diavoli cîte țigle se găsesc pe acoperișurile caselor“. Și Luther, s-a ținut de cuvînt. S-a dus la Worms, cu curaj. De ce? Fiindcă știa că acolo îl cheamă datoria de a demasca abuzurile papalității, și mai știa că Dumnezeu îl va trage la răspundere dacă se va dovedi laș în această împrejurare.

În orice slujbă ne-am găsi, în orice loc ne-am afla, obligația noastră este de a ne face datoria, cu toată conștiinciozitatea. Procedînd așa, vom avea ca răsplată o deplină binecuvîntare din partea Domnului.

## ODĂ ÎNCHINATĂ PĂCII

Pace scumpă și slăvită,  
Pace binecuvîntată,  
Ție oda mea smerită  
Ți-o închin de astă dată.

Pentru tine prind în mînă  
Lira mea, acuma, eu  
Și pe tine azi, stăpînă,  
Te slăvesc cu versul meu.

Brațe multe — milioane —  
Către tine azi se-ndreaptă,  
Ochi nenumărați te cată  
Fiică pururi înțeleaptă.

Te dorește copilașul  
Care stă molcom la sin;  
Pentru tine imn înaltă  
Omul tînăr sau bătrîn.

Noi simțim că viața noastră  
Strîns de tine e legată;  
Ale tale binefaceri  
Le dorim ca niciodată.

Pe întinsul larg al humii  
Orice inimă curată  
Pe tine, aleasa lumii,  
Te iubește și te cată.

Ce altceva-n lume oare  
De cît tine mai de preț e?  
Perspectivele pe care  
Le deschizi tu sint mărețe.

Arta și literatura  
Înfloresc în a ta eră,  
Omul luptă cu natura  
Și va izbui-n ce speră.

Sub senina ta privire  
Brazde-adînci se trag cu plugul,  
Omul plin de fericire  
Stringe de pe cîmp belșugul.

Datorită ție, pace,  
Cresc uzine, cresc furnale;  
Nu-ncetează să se joace  
Țincii drăgălași pe cale.

Pretutindenea în țară  
S-aprind noi și noi lumini  
Ce se-ntrec în orice seară  
Cu luceferii senini.

Ale tale binefaceri  
Pretutindeni se zăresc:  
Peste tot numai prefaceri,  
Oameni ce cu sirg muncesc.

Mult ești dragă tuturoră,  
Tu, cea cu priviri blajine...  
Numai viața, doar ea numai  
Ni-e mai dragă decît tine.

Niciodată, scumpă pace,  
Tu să nu ne părăsești!  
Făr' de tine ce s-ar face  
Plaiurile pămîntești?

ION BĂTRÎNA VOIVODENI

# LA A 14-A ANIVERSARE A REPUBLICII POPULARE ROMÎNE

Am vizitat în vara aceasta frumoasa așezare istorică — Cîmpulung Muscel. Vechea cetate de Scaun, răsfirată pe muscele și văi, păstrează parcă ceva din importanța patriarhală de odinioară. Pașii, conduși de amintirea vechilor cronici românești, s-au oprit la porțile vechii curți domnești. Am căutat să materializez contururile vechilor clădiri și să dau viață rostuirilor vremurilor trecute. Mormintele voievozilor romîni m-au impresionat mult. Istoria, cu paginile ei minunate și înălțătoare a constituit totdeauna prilejuri de mîndrie națională ; dar cînd mai tîrziu, ajungînd la Mănăstirea Curții de Argeș am văzut pe mormintele din minunata ctitorie a lui Neagoe Basarab nume străine plaiurilor noastre, aveam impresia că acestea își aruncă umbrele asupra trecutului neamului nostru.

N-a fost suficient faptul că bunurile țării se scurgeau în cîteva buzunare ; au considerat cei ce învîrteau harapnicul împilării pe deasupra milioanele de truditori, că făcînd pomana cu un cap ce ar fi vrut să fie încoronat, dacă se găsea cineva care să facă aceasta, că în sfîrșit, căpătîndu-l la noi, pomana aceasta s-ar transforma și pentru ei în... mană. Cît mai mult aur din truda unei țări neasemuit de bogată și frumoasă ! Și așa se face că în umbra minunatei ctitorii a lui Neagoe Basarab, am zărit pe lespezile îngăduitoare, nume străine, nume ce asemenea unor fantome rătăcitoare se ascundeau în spatele zidurilor ocrotitoare, ferindu-se de privirile tăioase ale șiragului de voievozi romîni de la vechea curte domnească din vale.

Toate acestea mi-au apărut înainte, acum cînd întreaga noastră patrie sărbătorește cea de a 14-a aniversare a Republicii Populare Romîne. Și în lumina gîndurilor de mai sus evenimentul acesta apare ca o dreptate făcută istoriei țării noastre, trecutului nostru și aspirațiilor noastre. Această luptă încununată de succes constituie concretizarea aspirațiilor noastre naționale, însemnează rezolvarea problemei capitale a celor ce erau săraci în propria lor țară bogată : însemnează o orientare demnă de secolul în care trăim.

Dar ea a cerut jertfe. Și ele nu au fost puține.

De multe ori cu ocazia acestei aniversări, cum și a altor ocazii de legitimă bucurie, am analizat faptele trecutului, și este bine a nu uita niciodată trecutul, cu faptele lui, nu pentru a ne refugia în el, ci pentru a nu mai permite ca el să se repete.

Astăzi, cu ocazia acestei sărbători naționale, aș dori să privim asupra aspectului țării noastre, de pe fruntea căreia a fost aruncată coroana cea chinuitoare a monarhiei, sub purpura căreia se săvîrșeau cele mai condamnabile fapte, vrednice atentate la adresa moralei și a celor mai elementare reguli de bun simț și care înjugase la carul ei, întreaga noastră țară.

Ați observat vreodată mai atent ce se întîmplă cînd de pe un pămînt bun, dăm la o parte un pietroi ? Sub el, seva puternică și lucrătoare a pămîntului dă putere de viață unor firicele de iarbă. Dar, datorită pietroiului ele nu cresc ; sînt mici, pipernicite, de un alb-gălbui și foarte rare. Dar cînd ridicăm pietroiul și-l aruncăm de acolo, pămîntul respiră. După cîteva zile, găsești acolo un covor minunat de iarbă frumoasă. Așa a fost și cu țara noastră. După ce a fost aruncată de pe umerii țării coroana cea grea, țara a început să respire. Astăzi, numai după 14 ani, fața patriei noastre este într-o continuă schimbare. Astăzi nu mai este o figură de stil afirmația că întreaga noastră țară este un vast șantier. Aceasta este realitatea. Nu există colț de țară care să nu cunoască peisajul obișnuit al schelelor și construcțiilor, care să nu cuprindă linia suplă și modernă a arhitecturii noastre, care să nu respire aerul innoitor al unei orientări juste și minunate. Și ceea ce se spune despre ritmul accelerant al reconstrucției și modernizării se poate spune și despre obiectivele ei industriale ; despre fabrici noi ; despre o industrie puternică ; despre faptul că marca „FABRICAT ÎN R.P.R.” — este un lucru din ce în ce mai căutat pe piața mondială. Se poate spune despre sondele românești ce forează adîncimile Indiei și ale multor alte locuri din lume ; se poate spune despre minunatele tractoare românești, care la suprafața pămîntului trag brazdele păcii, belșugului și prieteniei în multe puncte ale globului nostru. Și exemplele acestea se pot înmulți spre lauda și cinstea harnicului nostru popor, și a chibzuitei lui conduceri.

Iată de ce, la cea de a 14-a aniversare a Republicii Populare Romîne, noi credincioșii adventiști de ziua a șaptea din R.P.R. care ne bucurăm din toată inima de aceste realizări, la care masa credincioșilor participă cu tot devotamentul, ne unim cu toți ceilalți cetățeni ai scumpei noastre patrii, spre a ne exprima atașamentul nostru față de aspirațiile de totdeauna ale poporului nostru.

C. ADV.

# CĂRȚII LEVITICULUI

de

N. GHÎTESCU

**L**eviticul este cartea centrală din cele cinci cărți ale lui Moise, numite Pentateucul. Ea este flancată pe deoparte de Geneza și Exodul, iar de alta de Numeri și Deuteronomul. După cum Sanctuarul era centrul serviciului de cult al poporului Israel, tot astfel Leviticul conține miezul instrucțiunilor date în legătură cu acest serviciu de cult. Din acest punct de vedere este una din cele mai însemnate cărți ale Vechiului Testament.

**TITLUL CĂRȚII.** — Cartea Leviticului își primește numele ei din faptul că se ocupă în special cu preoția, care se trăgea din tribul lui Levi. Vechii învățați evrei o numeau Vairkra, după primele cuvinte cu care începe cartea: „Și El a chemat“. Talmudul o numește „Legea Preoților“ sau „Legea sacrificiilor“. Subtitlul ei: „A treia carte a lui Moise“ n-a făcut parte din textul original ebraic, ci a fost adoptat în secolele de mai târziu.

**AUTORUL CĂRȚII.** — Nu poate fi nici o îndoială că Moise a fost autorul Leviticului. Din cele mai îndepărtate vremuri, atât Iudeii cât și creștinii au fost încredințați că Leviticul este lucrarea lui Moise, scrisă prin inspirație divină. Însuși Mintuitorul amintește pe Moise cu ocazia vindecării leproșului, când îi poruncește să împlinească prescripțiile recomandate de Moise în cartea Leviticului (Mat. 8, 4; Lev. 14, 3—10; Rom. 10, 5; Lev. 18, 5).

**PERIOADA ISTORICĂ.** — Leviticul acoperă o perioadă numai de 30 zile. Descrierea cărții Exodului se termină cu darea de seamă a construirii cortului întrunirii și pregătirile pentru sfințirea lui, adică „în ziua întâi a lunii întâia a anului al doilea“ (Ex. 40, 17). Cartea următoare Leviticului, adică Numeri, începe cu „cea dintâi zi a lunii a doua în anul al doilea“ (Num. 1, 1), intervalul de timp fiind exact o lună de zile. În această lună instrucțiunile cuprinse în Leviticul au fost comunicate lui Moise și în aceeași lună, evenimentele repetate în carte au și fost îndeplinite.

Un Comentator spune că: „Pentru faptul că Leviticul cuprinde istoria numai a unei singure luni, se poate susține că ea este cea mai remarcabilă carte a Vechiului Testament“.

**TEMA CĂRȚII.** — Leviticul se ocupă în mod special cu preoția și serviciul în Sanctuar. Ea nu conține toate instrucțiunile date de Dumnezeu poporului Israel în legătură cu aceste subiecte, deoarece multe din problemele importante sînt păstrate pentru cartea Numerilor. Totuși cele mai fundamentale principii de cult sînt cuprinse în cartea Leviticului. Iată ce face ca această carte importantă să fie demnă de un studiu special.

Jertfele au fost cunoscute chiar de la căderea primilor oameni, în Eden; dar în instrucțiunile levitice s-a făcut desco-

perirea mai clară cu privire la Mintuitorul spre care ținteau toate sacrificiile. Continua și simbolică folosire a singelui pus pe coarnele altarului, sau sîngele stropit în fața perdelei, sau slujirea în Sfînta Sfîntelor în fața chivotului din Sanctuar, desfășurau înaintea poporului legătura strînsă între păcat și sacrificiu. Principiile transmiterii păcatului, ale mijlocirii, ale împăcării și ale ispășirii, erau exprimate în mod distinct prin ceremoniile de fiecare zi, cînd cel ce oferea jertfa își punea mîna pe capul victimei, în timp ce își mărturisea păcatul. Ele mai erau exprimate și prin instituirea unui serviciu preoțesc regulat de dimineață și de seara, prin arderile de tot individuale și jertfele pentru păcat și prin intrarea Marelui Preot o dată pe an în Sfînta Sfîntelor.

Prin mijlocirea tuturor acestor reguli și precepte, păcătosul vedea lucrarea de împăcare cu Dumnezeu. Serviciul în Sanctuar a fost eminent simbolic și prin urmare temporar. Sacrificiile erau toate tipice și ele conduceau pe oameni la Isus. Ele transmiteau învățăminte serioase despre păcat, despre nevoie de mărturisire, despre mărțișia Legii, despre sfințenia lui Dumnezeu, despre marea Lui iubire pentru omul căzut și despre pregătirea necesară credinciosului ca să poată sta în prezența Lui.

Dar se pare, că cea mai mare învățătură dintre toate pe care ne-o oferă cartea Leviticului este aceea cu privire la sfințenie. Aceasta este în special marea temă cu care se ocupă fiecare capitol al cărții. Preoții trebuia să fie sfinți, viața lor fiind fără nici un reșos. Chiar și hainele lor aveau să reprezinte în mod simbolic sfințirea. Sacrificiile aduse trebuiau să fie perfecte și fără cusur. Sanctuarul era el în-

suși un loc sfânt ; obiectele lui erau sfinte ; partea din jertfe cuvenită preoților era sfântă. Chiar și curtea Sanctuarului era sfântă și nici un om pîngărit de ceva necurat nu trebuia să calce în ea. Orice și oricine se găsea în preajma Cortului întrunirii trebuia să fie excepțional de curat din punct de vedere fizic ca un simbol al curățirii spirituale cerută de Dumnezeu. Porunca repetată de Dumnezeu era : „Voi să vă sfințiți și fiți sfinți, căci Eu sînt sfînt“ (cap. 11, 44—45 ; cap. 19, 2 ; 20, 7, 26).

„Pedeapsa care veni asupra lui Nadab și Abihu, fiii lui Aaron, ne arată cum privește Dumnezeu pe servii Săi, care fac ceva ce ar dezonoara sfînta lor chemare. Acești bărbați erau consacrați preoției, dar ei nu învățaseră să se înfrîneze pe ei înșiși. Obiceiul de mult timp cultivat, de a fi indulgenți cu ei înșiși, ajunsese să ciștige asupra lor atîta putere, încît nici chiar răspunderea poziției lor n-o putea înfrînge. În timpul serviciului divin, cînd rugăciunile și proslăvirile poporului se ridicau către Dumnezeu, Nadab și Abihu, pe jumătate beți, luară fiecare cădelnița sa, puseră foc în ele și tîmîiară deasupra. Dar ei călcară porunca lui Dumnezeu folosind ‚foc străin‘, în locul focului sfînt aprins de însuși Dumnezeu, și pe care El poruncise să-l folosească în acest scop. Din cauza acestui păcat veni foc de la Domnul și-i mistui pe amîndoi înaintea ochilor a tot poporul. Și Moise zise lui Aaron: ‚Aceasta este ceea ce vorbi Iehova zicînd : ‚Sfinți-Mă-voi între cei ce se apropie de Mine și în fața a tot poporul Mă voi mări‘ “.

Dar nu numai preoții trebuiau să fie sfinți, ci și întreg poporul. Cartea Leviticului conține instrucțiuni cerești cu privire la alimentele curate arătate în capitolul 11, motivînd prin acest îndemn divin : „Căci Eu sînt Domnul, Dumnezeuul vostru ; voi să vă sfințiți și fiți sfinți căci Eu sînt sfînt ; să nu vă faceți necurați prin toate aceste tîrîtoare care se tîrăsc pe pămînt“ (v. 44). Tot prin poruncă dumnezeiască era interzisă cu desăvîrșire, sub pedeapsa cu moartea, folosirea singelui și grăsimii ca aliment. (cap. 7, 22—27). De asemenea, se cerea ca credincioșii să aibă trupuri curate (cap. 12—14) ; căminuri curate (cap. 14, 33—57) ; practici curate (cap. 15) ; închinare curată (cap. 17, 1—9) ; morală curată (cap. 18) ; obiceiuri și îmbrăcăminte curată (cap. 19—26).

Ultimul capitol al cărții se ocupă cu legea voturilor și juriunțelor, încheindu-se cu sfințenia zeciuielilor. Cu adevărat putem spune că cuvîntul cheie al cărții Leviticului este : „sfințenia“. El se găsește amintit de 87 de ori în cuprinsul ei.

Această carte conține miezul instrucțiunilor date de Dumnezeu în legătură cu serviciul de cult pentru poporul răscumpărat și arată cum trebuie să se apropie de Dumnezeu și să I se închine. Leviticul este prin esență cartea închinării. O, cît de multe avem de învățat noi cei de astăzi în ceea ce privește adevăratul fel de închinare în Casa Domnului : „De la sfințenia ce împodobește sanctuarul pă-

mîntesc, creștinii trebuie să învețe cum trebuie să considere locul în care Dumnezeu se înfilnește cu credincioșii Săii... Evlavia pe care pe vremuri o arătau credincioșii față de Sanctuarul unde Dumnezeu Se apropia de dînșii la serviciul divin, a dispărut în mare parte... Locul de adunare este Sanctuarul Comunității. Nimic din ce este sfînt, nimic din cele ce aparțin serviciului divin nu trebuie tratat cu nepăsare sau indiferență. Vorbe de rînd, șoptiri și risete nu trebuie să fie îngăduite în Casa lui Dumnezeu, nici înainte și nici după serviciul divin. O arzătoare și lucrătoare temere de Dumnezeu trebuie să caracterizeze pe cei credincioși...

În concluzie, putem spune că Leviticul este Evanghelia în embrion. În lumina lui, Noul Testament poate fi mai bine înțeles ; fără el, unele părți ale Evangheliei și Epistolele ar fi fost foarte slab înțelese dacă razele de lumină ale Leviticului n-ar fi fost revărsate peste ele. Sfîntul apostol Pavel a pus mare bază pe această carte cînd a scris Ebreilor și a discutat cu ei doctrina credinței creștine. Leviticul trebuie să-și ocupe adevăratul loc în cadrul adevărarilor care trebuie să fie propovăduite. „Evanghelia este dată ca precepte în cartea Leviticului“. De aceea, pe bună dreptate s-a zis că Leviticul este cartea zilelor noastre, aducînd lumină și binecuvîntare tuturor acelor care și-au legat inima și interesele lor de Sanctuarul din ceruri și de Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatele noastre.



# IUBIRE ȘI ASCULTARE

**D**upă cum prin neascultarea lui Adam moartea a trecut asupra tuturor și astfel „moartea a domnit prin el singur“, tot așa cei care primesc „darul neprihănirii lui Dumnezeu vor domni în viață prin acel unul singur, care este Isus Hristos“. Rom. 5,17. Căci, „după cum printr-o singură greșală (a lui Adam) a venit o osîndă, care a lovit pe toți, tot așa, printr-o singură hotărîre de iertare a venit pentru toți o hotărîre de neprihănire care dă viață“. v. 18.

Aceste schimbări au putut fi înfăptuite numai de un Hristos fără de vină, unul care în toate lucrurile a ascultat de voința Tatălui Său. Că Domnul Isus a fost întru totul ascultător ne-o spune Noul Testament care dă următoarea mărturie: „Pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El l-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El“. 2 Cor. 5,21. „Căci n-avem un Mare Preot, care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat“. Ebrei 4,15. „Și la aceasta ați fost chemați fiindcă și Hristos a suferit pentru voi, și v-a lăsat o pildă,

ca să călcați pe urmele Lui. El, n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug“. 1 Petru 2,21,22.

Această personală caracteristică a ascultării a fost scoasă în evidență în profeția cu privire la Hristos, făcută de Psalmist. „Atunci am zis: „Iată-mă că vin! În sulul cărții este scris despre mine, vreau să fac voia Ta, Dumnezeule! Și legea Ta este în fundul inimii mele“. Ps. 40,7,8.

De asemenea, această trăsătură de seamă a vieții Sale pe care a avut-o cînd trăia în corp omenesc a fost aceea asupra căreia El, Domnul, în mod special a atras atenția ucenicilor Lui: „Isus le-a zis: „Mincarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis, și să împlinesc lucrarea Lui“. Ioan 4,34. „Cel ce M-a trimis este cu Mine; Tatăl nu M-a lăsat singur pentru că totdeauna fac ce-I este plăcut“. Ioan 8,29.

Această ascultare a fost aceea care a făcut ca jertfa Sa să fie primită și-i dete eficacitatea. Această ascultare a fost aceea care a făcut posibilă slujba Sa preoțească. „Măcar că era Fiu, a învățat să asculte prin lucrurile pe care le-a suferit“. Ebrei

5,8. Pe cînd Fiului I-a zis: „Scaunul Tău de domnie, Dumnezeule, este în veci de veci; toiagul domniei Tale este un toiag de dreptate. Tu ai iubit neprihănirea și ai urît nelegiuirea; de aceea Dumnezeule, Dumnezeul Tău Te-a uns cu un untdelemn de bucurie mai pe sus decît pe tovarășii Tăi“. Ebr. 1,8,9.

Propria viață de ascultare a Domnului Isus Hristos este baza apelului pe care El îl face urmașilor Săi. Notați minunatul citat în această privință pe care-l avem în Ioan 15,1-10: „Eu sînt adevărata viță, și Tatăl Meu este vierul. Acum voi sinteți curați, din pricina cuvîntului, pe care vi l-am spus. Rămîneți în Mine, și Eu rămîn în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămîne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămîneți în Mine. Eu sînt Vița, voi sinteți mlădițele. Dacă rămîneți în Mine, și dacă rămîn în voi cuvintele Mele, cereți orice veți vrea, și vi se va da. Dacă aduceți multă roadă, prin aceasta Tatăl Meu va fi proslăvit; și voi veți fi astfel ucenicii Mei. Cum M-a iubit pe Mine Tatăl, așa v-am iubit și Eu pe voi. Ră-

mîneți în dragostea Mea. Dacă păziți poruncile Mele, veți rămîne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămîn în dragostea Lui“.

Aici ne este dat secretul acestei minunate ascultări. „Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămîn în dragostea Lui“.

Astfel vedem că baza ascultării lui Hristos era dragostea Lui pentru Tatăl. Observați felul în care El a exprimat acest fapt important: „...pentru ca să cunoască lumea că Eu iubesc pe Tatăl, și că fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl. Sculați-vă, haidem să plecăm de aici!“ Ioan 14,31.

Ascultarea noastră de asemenea, trebuie să izvorască din dragostea noastră pentru Mîntuitorul. Ascultarea este aceea care își are originea în dragostea pentru El, dragoste la care s-a referit cînd a spus: „Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele“. Acestea sînt cuvinte cu care El ni se adresează în această problemă. El apelează în felul acesta nu din motive egoiste, ci pentru a-I da posibilitatea să ne trimită pe Mîngîietorul ca o putere care să locuiască continuu cu noi. (Ioan 14,10,11).

Răsplata ascultării noastre va fi rămînerea noastră în dragostea Mîntuitorului, cu toate cele ce decurg din acest fapt (Ioan 15,10).

Aceasta este ascultarea la care sîntem chemați. Domnul Hristos veni pe pămînt ca să pună capăt păcatelor noastre și muri în locul nostru pe crucea de pe Golgota. Pentru ca să ne facă ascultători, El slujește acum în sanctuarul ceres prezentînd meritele acestei jertfe înaintea

lui Dumnezeu, în numele nostru.

Într-o serie de texte din Biblie citim despre dorința lui Dumnezeu de a avea pentru Sine un popor deosebit pe acest pămînt. La acest „popor deosebit“, se referă ca fiind „comoara“ Sa „aleasă“. Acest popor este descris în multe locuri de Domnul ca fiind poporul moștenirii Sale. Dar trebuie să se observe că singura cale de a stabili și de a menține această legătură este ascultarea. „Acum, dacă veți asculta glasul Meu, și dacă veți păzi legămîntul Meu, veți fi ai Mei dintre toate popoarele, căci tot pămîntul este al Meu“. Exod 19,5.

La construirea sanctuarului, Dumnezeu Și-a făcut cunoscut voința Sa de a locui în mijlocul poporului Său ales, spunînd: „Să-Mi facă un locaș sfînt, și Eu voi locui în mijlocul lor“. Exod 25,8. Atunci cînd serviciul din sanctuar fusese inaugurat, Domnul Și-a expus planul Său cam în următoarele cuvinte: „Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeuul vostru, și voi veți fi poporul Meu“. Lev. 26,12.

Dar în această făgăduință a noului legămînt este numai o singură cale de intrare: ascultarea. Acest lucru este atît de clar declarat în Cuvîntul inspirat încît nu există nici un motiv pentru a se înțelege greșit. De aceea, orice învățătură cum că, din pricina harului, ascultarea nu este cerută în noul legămînt este eronată; o atare învățătură dă pe față o lipsă a cunoașterii: atît a naturii păcatului, cît și a scopului Evangheliei.

Domnul nu a vorbit „poporului“ Său „ales“ în două feluri.

Singurul lucru pe care l-a cerut lui Adam în Eden a fost: „Ascultați glasul Meu“. Aceeași cerere El a făcut-o poporului Său cînd l-a scos din Egipt: „Căci n-am vorbit nimic cu părinții voștri și nu le-am dat nici o poruncă, cu privire la arderi de tot și jertfe, în ziua cînd i-am scos din țara Egiptului. Ci iată porunca pe care le-am dat-o: „Ascultați glasul Meu, și Eu voi fi Dumnezeuul vostru, iar voi veți fi poporul Meu; umblați pe toate căile pe care vi le-am poruncit, ca să fiți fericiți“. Ier. 7,22,23. Aceeași cerere El o face poporului Său din timpul noului legămînt.

După cum vedem din acest pasaj, Scripturile subordonează jertfele ascultării de glasul lui Dumnezeu. Acest important adevăr este cel pe care profetul Samuel a căutat să-l imprime, cu o ocazie, asupra neascultătorului Saul. Samuel a zis: „Îi plac Domnului mai mult arderile de tot și jertfele decît ascultarea de glasul Domnului? Ascultarea face mai mult decît jertfele, și păzirea cuvîntului Său face mai mult decît grăsimia berbecilor“. 1 Sam. 15,22.

Dacă Adam, în inocența lui, ar fi recunoscut acest adevăr, n-ar mai fi fost nevoie de jertfa lui Hristos. Pentru ca Mîntuitorul să Se califice în lucrarea de Mijlocitor, a fost absolut necesar ca El să trăiască o viață de o desăvîrșită ascultare de Tatăl Său și în felul acesta să aibă de oferit o viață care era nepătată de vinovăția neascultării.

De aceea trebuie să se înțeleagă că, înainte de jertfirea Sa, a fost minunata Sa viață de deplină ascultare. Acesta este gradul Său de desăvîrșire fără



de care jertfa Sa nu ar fi putut avea nici un merit de răscumpărare. Acest adevăr este declarat în mod clar în epistola lui Pavel către Filipeni: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Hristos Isus. El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfășișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător pînă la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespun de mult, și I-a dat Numele, care este mai presus de orice nume...” Filip. 2,5-9.

Apostolul Petru de asemenea se referă destul de clar la acest mare adevăr. Cînd se adresează celor aleși, poporului deosebit al lui Dumnezeu, el le spune care este scopul alegerii pe care o face Dumnezeu și unde trebuie să-i aducă „știința mai dinainte a lui Dumnezeu, Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu singele lui Isus Hristos: Harul și pacea să vă fie înmulțite”. 1 Petru 1,2.

De asemenea acest adevăr a fost cel pe care Domnul Isus, totdeauna a căutat să-l imprime în inimile ucenicilor Lui. În special acest lucru este de observat în primele și ultimele Sale predici. Prima din predicile Sale despre care ne este raportat este predica de pe munte. Ea cuprinde capitolele cinci, șase și șapte din Evanghelia lui Matei. A fost adresată atît ucenicilor Lui cît și mulțimii care se adunase să asculte minunatele Sale cuvinte. Mai întîi enunță principiile curate ale ascultării, și

ne spune că noi sîntem de multe ori fericiți prin trăirea lor. Mat. 5,3-9.

Apoi ne asigură că prin păzirea acestor principii, vom fi fericiți și ne vom bucura. (vers. 10-12).

Pe urmă ne spune ce devenim și ce facem cînd viața și slujirea noastră sînt întemeiate pe aceste principii. (vers. 13-16).

Apoi declară că propria viață și lucrare a Domnului Hristos a fost astfel întemeiată. (vers. 17).



Urmează anunțarea perpetuității legii care cere ascultare. (vers. 18).

Face cunoscut urmările ascultării credinciosului și asupra legăturii lui cu cerul. (vers. 19,20).

În versetele 21 la 48, Domnul Isus face cunoscut care este adevărata ascultare și apoi în capitolul 6,1-4, continuă să sublinieze care ar trebui să fie atitudinea noastră față de propria noastră ascultare. Noi nu trebuie să facem paradă înaintea

oamenilor de propriile noastre fapte de ascultare.

Trebuie să observăm că în rugăciunea de mai jos sînt șapte cereri și că primele trei din acestea sînt: „Sfințească-se numele Tău“; „vie împărăția Ta“; „Facă-se voia Ta, precum în cer și pe pămînt“. Ultimele trei sînt: „Și ne iartă nouă greșelile noastre“; „Și nu ne duce în ispită“; „Izbăvește-ne de cel rău“. Toate acestea, după cum vedem, se referă în mod precis la faptele noastre de ascultare de voința lui Dumnezeu. Primele trei au de a face cu ascultarea noastră și ultimele cu îndepărtarea neascultării de la noi și menținerea noastră departe de ea. Iar cea de la mijloc, adică a șaptea cerință este „Pînea noastră cea de toate zilele, dă-ne-o nouă astăzi“.

Versetele 14 și 15 au de a face cu felul nostru de a ierta.

Versetele 16 la 18 sînt un apel de a fi sinceri și de a evita ipocrizia.

Versetele 19 la 23 ne imploră să prețuim, cum se cuvine lucrurile de pe pămînt și cele din ceruri și să umblăm după cele care merită osteneală.

Versetul 24 ne arată că noi nu putem în acelaș timp să fim și ascultători și neascultători.

Versetele 25 la 34 sînt un apel, făcut în lumina versetului 24, de a căuta împărăția lui Dumnezeu și de a-I încredința Lui toate problemele noastre.

Versetele 6 la 12 din cap. 7 ne învață cum să dăm, să cerem, să primim. Aceste versete ating punctul culminant într-o expunere cu privire la regula de aur.

Trebuie să observăm că roadele ascultării sînt ceea ce se cere de la un învățător sau profet.

Versetele 21 la 23 culminează întreaga predică. Să citim declarația lor: „Nu orișicine-Mi zice: „Doamne, Doamne!“ va intra în Împărăția cerurilor, ci cel ce face voia Tatălui Meu care este în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea „Doamne, Doamne! N-am proorocit noi în Numele Tău? N-am scos noi draci în Numele Tău? Și n-am făcut noi multe minuni în Numele Tău?“ Atunci le voi spune curat: „Niciodată nu v-am cunoscut; depărtați-vă de la Mine, voi toți care lucrați fără-delege“.

Astfel se arată că cei ce intră în Împărăția cerurilor sînt aceia care fac voia lui Dumnezeu, cei ascultători; și cei cărora li se spune să plece și nu sînt recunoscuți de Domnul, sînt cei care lucrează fără-delege, cei neascultători.

Versetele 24 la 27 arată rezultatul final al celor ascultători, cît și al celor neascultători; și cu aceasta se încheie predica.

Trebuie să se socotească ca o deosebită importanță faptul că Domnul Hristos Și-a început în felul acesta lucrarea Sa publică cu o astfel de declarație asupra problemei ascultării. Acest fapt ar trebui să ne facă să ne gîndim în mod serios și meditarea asupra lui să ne ducă și mai mult la descoperirea plenitudinii scopului lui Dumnezeu cu noi în Isus Hristos.

Ultima predică a Mîntuitorului a fost adresată ucenicilor Lui. Ea se află scrisă în capitolul treisprezece, patrusprezece, cincisprezece și șaisprezece din Evanghelia lui Ioan.

Problemele cuprinse în această cuvîntare au fost despre trădarea Sa, despre plecarea Sa, despre trimiterea din partea Sa a Spiritului Sfînt și despre revenirea Sa. Și totuși această predică nu poate fi citită fără a nu se vedea cît de mult din învățătura ei are de-a face cu ascultarea. Observați următoarele declarații așa cum apar în ordinea lor:

„Dacă cunoașteți aceste lucruri, ferice de voi dacă le faceți“.

„Poruncă nouă vă dau, ca să vă iubiți unii pe alții, așa cum v-am iubit Eu, să vă iubiți și voi unii pe alții“. (Cînd citim aceste cuvinte trebuie să ne amintim că dragostea este împlinirea legii).

„Dacă Mă iubiți, păziți poruncile Mele“. „Cel ce are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește“.

„Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvintele Mele“.

„Cine nu Mă iubește, nu păzește cuvintele Mele“.

„Eu fac așa cum Mi-a poruncit Tatăl“.

„Dacă păziți poruncile Mele, veți rămîne în dragostea Mea, după cum și Eu am păzit poruncile Tatălui Meu, și rămîn în dragostea Lui“.

„Aceasta este porunca Mea: să vă iubiți unii pe alții, cum v-am iubit Eu“.

„Voi sînteți prietenii Mei, dacă faceți ce vă poruncesc Eu“.

„Vă poruncesc aceste lucruri, ca să vă iubiți unii pe alții“.

Este vrednic de luat în seamă faptul că în această expunere

Domnul Isus a subliniat următoarele principii importante, după cum sînt exprimate astfel de cineva:

„Că adevărata ascultare izvoarăște din dragoste“.

„Că adevărata ascultare este inspirată din dragoste“.

„Că adevărata ascultare ne face să intrăm în dragostea lui Dumnezeu“.

„Că adevărata ascultare este de neînălăturat dacă iubim pe Domnul Hristos“.

„Că adevărata ascultare nu este posibilă dacă nu-L iubim“.

„Că adevărata ascultare face posibilă locuirea Mîntuitorului în noi“, și bazează viața noastră în Isus Hristos“. Ioan 14, 15,21,23,24, 16; 17,23.

O minunată ilustrare a importanței locuirii în Hristos este redată în Ioan 15,1-6. Secretul acestei biruitoare experiențe este arătat aici a fi ascultarea. „Dacă păziți poruncile Mele, veți rămîne în dragostea Mea“. Ioan 15,10. Acest lucru este adevărat și din punct de vedere logic și din punct de vedere doctrinar, deoarece cel neascultător nu poate să rămînă în dragostea lui Isus Hristos. (Mat. 7,23). Singura cale de a rămîne în Hristos Isus este de a asculta de glasul Său. Dar trebuie să se aibă în vedere faptul că această ascultare nu se poate da pe față dacă noi nu căutăm cu stăruință și nu primim în mod recunoscător puterea Duhului Sfînt al lui Dumnezeu care ne face în stare să fim ascultători.

MIHAIL POPA



## VIRTUTEA

## RECUNOȘTINȚEI

de

I. VĂDEANU

Între virtuțile ce formează temelia unui caracter nobil, recunoștința este nivelul cel mai înalt sufletesc. Cu cât este cineva mai recunoscător, cu atât cunoaște mai bine istoria bunurilor sale trupești și sufletești, obârșia și izvorul lor; dar,

### CE ESTE RECUNOȘTINȚA?

Recunoștința este sentimentul de mulțumire pe care îl manifestă cineva față de altă persoană sau față de Dumnezeu pentru binefacerile sau binecuvântările primite.

Din fire, omul este gata să se bucure când i se vine cu ceva în ajutor, dar, ades uită acest lucru atât de repede încât în loc să manifeste un spirit de bucurie și mulțumire pentru binecuvântările primite, manifestă nerecunoștință. Nu trebuie să ne mire, căci numai spiritele mari știu să păstreze recunoștință; de aceea, când săvîrșim un lucru bun pentru cineva nu

trebuie să ne așteptăm în mod automat la recunoștință. Un proverb arab zice: nerecunoștința este răsplata în lume, deși aceasta s-ar admite numai între cei lipsiți de noblețe sufletească. Este drept că acel care se dăruiește pentru alții, pentru colectivitate, nu are în așteptările sale recunoștința altora. El nu ni s-a dăruit pentru acest scop, ci din sentimentul datoriei; dar este o datorie sfântă a celui care a primit un dar sau a fost sprijinit, să fie recunoscător.

Dacă virtuțile sufletești au devenit temelia caracterului, atunci recunoștința este rodul lor, dar floarea gingașă a recunoștinței nu se întâlnește acolo unde locuiește egoismul, îngimfarea și ambiția deșartă.

Cu toate că recunoștința este o floare pe cât de frumoasă pe atât de rară, ne stă în putință să o facem să fie bucuria și

mulțumirea inimii noastre; să facem să se vadă că știm să o prețuim. Nu sîntem singurii care întîlnim în viață lipsa ei. Despre Domnul Hristos se spune că: a venit la ai Săi și ai Săi nu L-au primit; aceasta însă nu L-a descurajat în lucrarea Sa, și ea nu trebuie să ne fie un obstacol nici nouă, ci cu aceeași noblețe de suflet ca și cînd am fi copleșiți de laurii recunoștinței, să ne facem nobila datorie. Să ne dăruim pentru binele altora, fără a aștepta recunoștință; ea va veni totuși din partea sufletelor nobile, căci recunoștința nu se prescrie niciodată, dacă memoria este bună și inima dreaptă, zice Lamartine.

Dacă totuși întîlnești în viață nerecunoscători, nu te supăra; întrebă-ți cugetul tău dacă toți cei care te-au îndatorat te-au găsit recunoscător, zice Seneca. Nu uita însă că nerecunoștința

este un sentiment de slăbiciune. Niciodată n-am văzut oameni destoinici, care să fi fost nerecunoscători, zice Goethe.

Este drept că nerecunoștința este o stare de grosclănie a sufletului, este un cusur urât al inimii, pe care ades cînd îl ve-

---

— Urechea care ia aminte la învătăturile care duc la viață, locuiește în mijlocul înțelepților.

---

dem la alții îl judecăm și îl disprețuim, dar prea adesea se întâmplă ca să nu fie văzut la noi. De ce? Pentru că spiritul nostru egoist ne împiedică să-l sesizăm.

Locul cel mai prielnic unde începe să se dezvolte nerecunoștința este în cămin. Aici ades soțul devine nerecunoscător față de soție, soția față de soț și mai ales copiii, nerecunoscători față de părinți. De aici floare recunoștinței este prea ades călcată în picioare; copilul, lîngă căpățiul căruia mama a vegheat nopți în șir, o sfidează, iar dacă i s-ar cere la un moment dat să-și sacrifice parte din plăcerile sale pentru a da ajutor obositei sale mame, fetița sau tînăra ripostează prin cuvinte ca acestea: „sînt ocupată, trebuie să merg la cutare sau cutare prietenă sau prieten“. Dacă obosita mamă ar fi bolnavă, mulți lipsiți de virtutea sfîntă a recunoștinței o privesc

cu răceală, apoi pleacă, dînd curs plăcerilor lor. Ce deosebire între copil și mamă, acea mamă care, atunci cînd odrasla sa se zbătea în febră, sta de veghe noapte după noapte. Cînd clipă după clipă veghea la fiecare mișcare a odraslei sale, să vadă: merge oare spre bine? Cînd apoi febra a trecut și odrasla s-a sculat, mama imediat uită de toată oboseala. Cine îi va fi oare recunoscător?

Într-o povestire se spune că o rîndunică a rămas să-și îngrijească singură pe cei șase puișori. Zi după zi, zburînd fără răgaz, mama rîndunică reușea ca pînă seara să nu-i rămîna nici un puișor flămînd. Ce fericită era ea cînd îi vedea cres-

---

— Domnul Se depărtează de cei răi, dar ascultă rugăciunea celor neprihăniți.

---



cînd, frumoși și grași. Trecînd zi după zi, au venit zilele cînd cei șase pui spintecau văzduhul ca săgețile. Crescuseră mari, erau voinici, dar nici unul nu-și aducea aminte să fi rămas în

---

— Cel ce leapădă certarea își disprețuiește sufletul, dar cel ce ascultă mustrarea capătă pricepere.

---

vreo seară nemîncat. Mama lor a știut să-și încordeze ultima energie alergînd pentru ei. Într-una din zile însă, rîndunica se îmbolnăvi. După cîteva zile aripile i s-au înmuiat, corpul i s-a încălzit peste măsură și puterile au părăsit-o. Nu mai putea zbura. Este drept că puii ei erau mari, dar ea nu se mai putea hrăni nici pe ea singură, nu se mai putea mișca din cuib. Chemîndu-și puii la sine, le-a explicat cu durere că pe cînd erau ei foarte mici, într-una din zile, ea a rămas singură, căci un uliu l-a răpus pe tatăl lor și că pentru a-i crește a trebuit să-și sacrifice toate puterile ei. Acum ei sînt mari și frumoși. Ca săgețile se pot avînta în înălțimi, dar ea, mama, este acum nenorocită, bolnavă. Cu siguranță nu va mai trăi mult. O singură rugăminte le face la toți și anume aceea ca s-o ajute. Nu cere recunoștință pentru tot ce le-a făcut ea; îi roagă doar s-o ajute. Pentru ca

să nu fie o greutate pentru vreunul, îi roagă ca fiecare să-i aducă zilnic câte un bob. Cu cele șase boabe pe zi va mai putea trăi cele câteva zile. Numai câte un bob pe zi. Puii se

---

— Un fiu înțelept este bucuria tatălui său, dar un om nesocotit disprețuiește pa mamă-sa.

---

învoiesc de grabă și în primele zile fiecare și-a adus bobul lui. Numai câte un bob. Dar curînd, unul câte unul, a început să uite de legămîntul ce-l făcuseră de a-și ajuta mama; nu după multe zile puii, văzîndu-și fiecare de plăcerile lui, au uitat-o cu totul pe mama lor, iar ea a murit în cuib de foame. Poetul își încheie gîndurile prin cuvintele următoare:

Și-a rămas de-atunci povestea,  
tristă, neluată-n seamă

Ori și cui ai sta s-o spui  
Că o mamă își hrănește șase,  
opt sau zece pui.

Însă zece pui, adesea, nu pot toți  
hrăni o mamă.

Iată unde poate duce lipsa

---

— Omul are bucurie să dea un răspuns cu gura lui, și ce bună este o vorbă spusă la vreme potrivită!

---

acestei nobile virtuți. Ce trist și degradant este cînd vezi pe unii manifestîndu-se cu nerecunoștință față de părinții lor dragi, cînd vezi școlari ne-

respectîndu-și dascălii care ie-au arătat lumina, cînd vezi chiar cetățeni fiind nerecunoștitori față de patria lor care i-a îngrijit și ocrotit.

Dar nu putem trece mai departe fără a arăta că sînt în schimb și copii cu adevărat recunoscători față de părinții lor pe care sînt gata să-i ajute pînă la sacrificiu. Ce fericită se simte o asemenea mamă. Sînt tineri care păstrează toată viața venerație pentru dascălii lor și sînt

---

— O privire prietenoasă înveselește inima, o veste bună întărește oasele.

---

cetățeni care își iubesc tovarășii lor de muncă și țara lor cu cea mai sinceră devoțiune.

Sfînta Scriptură, adresîndu-se credincioșilor urmași ai Domnului Hristos îi sfătuiește să cultive în inimile lor nobilele și sfintele virtuți între care și pe cea a recunoștinței.

Crucificați înclinațiile rele ca — nerecunoștința, patima, pofta rea, lăcomia; lăsați-vă de astfel de lucruri, precum și de vorbele rușinoase, de clevetire, de minciuni, și îmbrăcați-vă în omul cel nou care se înnoiește spre cunoștință după chipul Celui ce l-a făcut. Pacea lui Hristos la care ați fost chemați ca să alcătuiți un singur trup să locuiască în inimile voastre, și fiți recunoscători.

Fiți recunoscători lui Dumnezeu, fiți recunoscători față de părinți, față de dascălii voștri, față de cei ce merită recunoștința. Aceasta va dovedi noblețea sufletului vostru măreț.

---

— Gîndurile rele sînt urite Domnului, dar cuvintele prietenoase sînt curate înaintea Lui.

---

Oamenii recunoscători sînt asemenea cîmpilor roditoare; dau înapoi înzecit ceea ce au primit. Să facem acest lucru cu o inimă plină de bucurie și voioșie.

Talmudul zice: Să nu arunci pietre în fîntîna din care ai băut.

Da, recunoștința este cea dintîi grijă a unui suflet ales. De aceea nu se cade ca nerecunoștința să lase să îmbătrînească binefacerea. Un gînditor spune că: În lume nu este nici un exces mai frumos ca recunoștința. Să facem ca ea să fie apanajul caracterului nostru și să nu uităm că adevărata recunoștință constă în a întoarce în

---

— Cel lacom de cîștig își tulbură casa, dar cel ce urăște mita va trăi.

---

tăcere cu prisosință binele altuia.

Da, recunoștința este prima grijă a unui suflet ales.

# VALOAREA SUCURILOR NATURALE

În numărul trecut al revistei noastre am scris despre valoarea fructelor în alimentație arătând și cât de eficiente sînt în prevenirea și tratarea bolilor.

În articolul de față ne vom opri la valoarea sucurilor naturale ca aliment și medicament, subliniind importanța lor atît în alimentație cît și în terapeutică (tratarea diferitelor boli).

## CE ESTE SUCUL NATURAL ȘI MUSTUL DULCE ?

Sucul fructelor este conținutul fluid al fructelor cu toate părțile din care se compune fructul, într-o formă neschimbată.

Conținutul bogat în vitamine și săruri al diferitelor fructe joacă un rol de seamă în alimentație. Zahărul natural care se află în fructe și care a trecut în cea mai mare parte în sucul respectiv, va trece fără nici o lucrare digestivă direct în sînge, dînd în felul acesta corpului nostru substanțe de întărire imediate. Influența lor se observă în modul cel mai eficient în anemie, slăbirea nervilor și în boli produse printr-o hrănire greșită, unilaterală.

Avînd deci această mare și bogată întrebuintă, fiecare gospodină ar trebui să se simtă îndemnată și chiar datoare să-și procure acest binefăcător aliment și totodată și medicament, din diferite fructe.

Sucul proaspăt de fructe conține : calciu, fier, fosfor, sodiu, potasiu, magneziu, sulf, vitaminele : A, B<sub>1</sub>, B<sub>2</sub>, C ; zahărul sub formă de levuloză, apoi carotina din suc de morcovi, toate acestea sînt deosebit de folositoare pentru organism, și fac din sucurile naturale o hrană, o băutură deosebit de prețioasă. Influența lor binefăcătoare se observă în modul cel mai eficient în următoarele boli : scorbut, anemie, artrită, reumatism, calcificarea arterelor, boli de piele, scrofule, diabet, boli de ficat, de rinichi, etc.

Aproape toate felurile de fructe pot fi transformate în suc sau must proaspăt, dar mai ales : merele, perele, strugurii, smeura, murele, ducele, cireșele, vișinele, prunele bine coapte și gutuile. Dintre legume : morcovii, pătrunjelul, țelina.

Fructele din care dorim să preparăm suc sau must dulce, trebuie să fie bine coapte, pentru că numai în starea aceasta conțin zahărul cel prețios, iar suc sau mustul își capătă aroma cea mai bună. Fructele necoapte nu dau un suc bun, ba dimpotrivă sucul respectiv poate deveni dăunător pentru stomac.

Pe de altă parte, fructele trebuie să fie cît mai proaspete, deoarece unele din ele, cum sînt căpșunile și fragii, după un anumit timp încep să fermenteze și se acresc. Cît despre mere în schimb, este bine ca după cules să se păstreze un timp pentru că în acest timp proporția de zahăr crește în fruct, și deci și în suc.

Înainte de presare sau radere, fructele trebuie bine spălate sau limpezite cu apă curată pentru a înlătura în felul acesta orice murdărie. După scurgere se poate începe lucrarea de extragere a sucului sau mustului.

În ultimul timp au fost fabricate o serie de mașini cu ajutorul cărora suc se extrage cu ușurință. Acolo însă unde nu dispunem de astfel de mijloace și avem nevoie de cantități mai mici de suc, extragerea lui se poate foarte bine face prin trecerea fructului prin răzătoarea de legume și apoi stoarcerea printr-o pînză de in sau de cîneapă perfect curată, pe care în prealabil am udat-o și stors-o bine. În felul acesta putem extrage suc de mere, pere, piersici, gutui și altele. În ceea ce privește suc de prune, fragi, smeură sau altele de acest fel, pe acestea le vom da prin mașina de tocat sau eventual le vom zdrobi bine și apoi le vom storce.

Sucurile trebuie întotdeauna cumpărate proaspete. Dacă sîntem nevoiți a le păstra cîteva ore, trebuie puse la loc curat, la întuneric și la rece (gheață).

Sucul de mere este folositor pentru vitaminele și sărurile lui, iar sub forma de mere rase nestoarse suc este recomandabil pentru tratarea diareei cu sau fără febră ; miezul conține acidul malic și tanic care ajută la vindecare.

Sucul de pere conține și el tanin, provenit din coaja fructului, apoi celuloză, pectină și levuloză, care îl fac foarte folositor la stomacurile

leneșe, întirziate, ca un bun ajutor în mistuire, ca laxativ și chiar diuretic. Diabeticii îl pot întrebuinta cu folos. Perele din care se extrage trebuie să fie bine coapte și din cele mai frumoase.

Sucul de prune, proaspăt, conține : calciu, fier, fosfor, sodiu, clor, potasiu, sulf, magneziu și vitaminele A, B<sub>2</sub>, și C. Este sărac însă în albumine, ceea ce îl face folositor pentru cei cu reumatism cronic, pentru cei guțoși, pentru arterioscleroși, pentru bolnavii de rinichi și căi urinare. Ajută de asemenea în mistuire cum și ficatului, pentru cei hepatici.

Între sucurile naturale trebuie să notăm și suc de morcovi, care ocupă un loc deosebit important. Deși morcovul face parte din familia legumelor, totuși, datorită compoziției sale chimice, suc rezultă din el este deosebit de folositor atît ca aliment cît și ca medicament.

Îată de exemplu după unii autori compoziția a 100 gr. morcovi :

Albumine . . . . .	1,2 gr.
Apă . . . . .	70—85 gr.
	după sezon
Hidrați de carbon . . . . .	9,3 gr.
Celuloză . . . . .	1,4 gr.
Calciu . . . . .	45 mgr.
Clor . . . . .	39 mgr.
Fier . . . . .	0,70 mgr.
Fosfor . . . . .	40 mgr.
Sodiu . . . . .	75 mgr.
Sulf . . . . .	20 "
Potasiu . . . . .	310 "
Magneziu . . . . .	20 "
Vitamina A . . . . .	7000 U.I.
Vitamina B <sub>1</sub> , B <sub>2</sub> . . . . .	25—70 U.I.
Vitamina C . . . . .	20—30 U.I.

Bogata compoziție în săruri și vitamine, precum și aroma lui plăcută fac din morcov zarzavatul de primă valoare și sucul său foarte folositor în tratarea bubelor dulci, pentru îngrășat, pentru curățirea tenului de coji, pentru curățirea cojilor de bube la copii, contra tuberculozei și eczemei, contra abceselor sinilor și, după unii medici, chiar contra cancerului.

Carotina din morcovi este transformată de organism în vitamina A, absolut necesară organismului, iar cît despre levuloză, aceasta este transformată în zahăr de către ficat, procurînd organismului energii și

vitamina atît de necesară pentru creştere, vedere, improspătarea singelui în lupta contra bolilor şi infecţiilor. În lupta contra anemiei carnea de morcov crud, ras şi amestecat cu miere s-a dovedit de cel mai mare folos.

Pentru femeile care alăptează, zeama de morcov este deosebit de folositoare. Proprietăţile morcovului se vor transmite prin lapte şi copilului.

Bogăţia în zahăr natural a sucului de morcovi îl fac pe acesta din urmă să fie deosebit de folositor pentru diabetici.

Este adevărat că unele gospodine folosesc morcovul doar pentru a da culoare şi dulceaţă supelor; acest lucru însă este făcut, credem, din neştiinţă, dar este o mare pierdere pentru sănătate.

Necunoscînd valoarea lui, mulţi au dispreţuit morcovul. Mulţi îl dau la cai şi sînt foarte mulţumiţi cînd îşi văd caii viguroşi, sănătoşi şi cu părul frumos, dar nu s-au întreat niciodată datorită cărui fapt. Din nenorocire morcovul crud este consumat de cai, iar omul, în necunoştiinţă de cauză, îl dispreţuieşte.

Însă prin conţinutul lui bogat în săruri şi vitamine, sucul de morcovi

devine un foarte bun remineralizant şi depurativ. El acţionează contra afecţiunilor pielii şi ficatului, în indigestii sau chiar în intoxicaţii alimentare.

Dacă nu avem maşină cu care să scoatem sucul din morcovi, putem face lucrul acesta pentru casă foarte bine prin trecerea morcovului pe răzătoare şi prin stoarcerea lui, printr-o pînză de in sau cînepă curată, mai întii muiată în apă curată şi apoi stoarsă.

De altfel, trebuie să subliniem că toate lucrările de extragerea mustului din fructe sau morcovi trebuie făcute în condiţiile cele mai igienice, atît în ce priveşte vasele sau

instrumentele cu care lucrăm, persoana care le foloseşte, cit şi locul unde lucrăm şi apoi locul unde păstrăm, pînă la consumare, sucul extras.

Se iau 500 gr morcovi de soiul „carot”, cu vîrf rotund şi de culoare roz închis, se spală bine cu o perie aspră, nu de sîrmă, şi apoi se rad pe răzătoare, după care se storc ca mai sus. Este bine ca sucul de morcovi să fie folosit cit mai proaspăt. Dimineaţa pe stomacul gol se bea cîte 250—300 gr. din suc timp de 10 zile. Se face apoi o pauză şi iar se repetă cura pînă la 3 ori. Ne va mulţumi ficatul, ochii, stomacul, nervii şi întregul nostru organism. Un astfel de tratament este recomandat îndeosebi pentru cei cu surmenaj intelectual şi fizic, precum şi în vederea creşterii copiilor.

Iată pe scurt proprietăţile deosebit de binefăcătoare ale sucului proaspăt de fructe şi morcovi, în care sînt ascunse energie, sănătate şi vitalitate deosebită. Puţină străduinţă şi toate aceste binecuvîntări pot fi folosite de noi, atît în alimentaţie cit şi ca tratamente diferite.

I. I. DĂNEŢIU



## ISUS ÎN TEMPLU

(Urmare din pag. 7-a)

De îndată ce s-a descoperit lui Isus în templu taina misiunii Sale, El S-a ferit de legăturile cu mulţimea. A dorit ca de la Ierusalim să pornească în linişte împreună cu cei care cunoşteau secretul vieţii Sale.

Plecînd singur cu Iosif şi Maria, Isus spera să-i facă să gîndească la cele spuse de profeţi cu privire la suferinţele Mîntuitorului. Pe Golgota El a căutat să aline durerea mamei Sale. Acum Se gîndea tocmai la ea. Maria trebuia să fie martoră la moartea Lui, şi Isus dorea ca ea să înţeleagă lucrarea Lui să primească tăria necesară ca să poată răbda cînd sufletul ei urma să fie străpuns de spadă. După cum de data aceasta Isus fusese despărţit de ea şi-L căutase plină de întristare trei zile, tot aşa atunci

cînd urma să fie adus ca jertfă pentru păcatele lumii, trebuia să fie pierdut pentru un timp de trei zile. Dar la învierea Lui, din nou trebuia să aibă bucurie. Cu cît mai bine ar fi suportat ei durerea, dacă ar fi înţeles cuvintele biblice pe care căuta acum să I le spună.

Dacă, prin meditare şi rugăciune, Iosif şi Maria ar fi avut gîndul numai la Dumnezeu, ar fi înţeles răspunderea lor cea

sfinţită, şi n-ar fi pierdut din vedere pe Isus. Prin neglijenţa lor de o zi au pierdut pe Mîntuitorul, şi i-a costat trei zile de căutare înfrigurată ca să-L găsească din nou. Aşa şi noi, prin vorbe deşarte, putem pierde pe Mîntuitorul şi va fi poate nevoie de zile întregi de cercetare spre a-L găsi pentru ca să avem pacea sufletească.

P. CRIŞAN

### ŞTIATI CĂ...?

...pentru a aduna un kilogram de miere, o albină trebuie să parcurgă în zbor aproape 300.000 km. şi să culegă mierea din 12.000.000 de flori?

...vegetaţia este sensibilă la zgomot? Botaniştii indieni au constatat că, selecţionînd anumite sunete, se poate obţine grăbirea sau

incetinirea creşterii plantelor. După experienţe făcute timp de şapte ani, s-a observat că plantele cele mai „muzicale” sînt tutunul şi orezul.

...stenografia a fost cunoscută de vechii greci, care i-au dat numele (stenos = scurt şi graf = scriere)?

...pămîntul este scuturat zilnic de aproape 3.000 de cutremure?

# PROBLEME DE EXEGEZA BIBLICA

„În Numele Tatălui și al Fiului și al Sfintului Duh“. Mat. 28, 19 u.p.

## I. PERSOANELE DUMNEZEIRII

### LUCRAREA LOR.

Pentru credincioși, Sfânta Scriptură prezintă destule dovezi cu privire la cele trei persoane ale dumnezeirii. Domnul nostru Isus Hristos spune: „Dar Mîngîietorul, adică Duhul Sfînt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu“. Ioan 14,26.

Noi credincioșii trebuie să conlucrăm cu persoanele dumnezeirii (Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt), iar la rîndu-Le și Ele vor coopera cu noi în vederea mîntuirii noastre.

— ESTE BINE A ȘTI CĂ ELE AU CONLUCRAT LA ADUCEREA LA ÎNDEPLINIRE A PLANULUI DE MÎNTUIRE. Petru spune în privința aceasta:

„După știința mai dinainte a lui Dumnezeu Tatăl, prin sfințirea lucrată de Duhul, spre ascultarea și stropirea cu sîngele lui Isus Hristos...“. 1 Petru 1,2 (2 Cor. 13,14).

— REFERITOR LA LUCRAREA TATĂLUI ÎN ADUCEREA LA ÎNDEPLINIRE A PLANULUI DE MÎNTUIRE, IOAN, UCENICUL IUBIRII SPUNE:

„Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“. „Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine, neșinîndu-le în sîcoteală păcatele lor...“. Ioan 3,16; 2 Cor. 5,19.

— LUCRAREA FIULUI ÎN ÎNDEPLINIREA ACELEAȘI LUCRĂRI.

„În nimeni altul nu este mîntuire: căci nu este sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mîntuiți“. „Căci este un singur Dumnezeu, și este un singur mijlocitor: Omul Isus Hristos“. Fapte 4,12; 1 Tim. 2,5 (Ioan 5,22; Gal. 2,20).

Deși adevărata natură și lucrare a fiecăreia dintre persoanele dumnezeirii rămîne pentru cel ce crede o taină, Petru (1 Petru 1,2), ne arată că în cuprinsul planului de mîntuire, anumite funcții specifice sînt aduse la îndeplinire de fiecare din Ele.

— LUCRAREA DUHULUI SFÎNT ÎN PLANUL DE MÎNTUIRE.

„Dar Mîngîietorul, adică Duhul Sfînt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele

Meu, vă va învăța toate lucrurile, și vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu“. „Căci nici o proorocie n-a fost adusă prin voia omului; ci oamenii au vorbit de la Dumnezeu, mînați de Duhul Sfînt“. Ioan 14,26; 2 Petru 1,21.

În perfecta lor unitate există o ordine desăvîrșită și fiecare are partea Sa pe care o aduce la îndeplinire în ansamblul general al marelui plan de mîntuire.

### UNITATEA LOR.

— DOMNUL ISUS UNA CU TATĂL.

„Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decît ce vede pe Tatăl făcînd; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai... Isus le-a zis: „Cînd veți înălța pe Fiul omului, atunci veți cunoaște că Eu sînt, și că nu fac nimic de la Mine însumi, ci vorbesc după cum M-a învățat Tatăl Meu... Eu le-am dat slava, pe care Mi-ai dat-o Tu, pentru ca ei să fie una, cum și noi sîntem una“. Ioan 5,19; 8,28; 17,22.

— MĂRTURIA LUI PAVEL.

„Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El... Căci în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii“. Col. 1,19; 2,9.

Să medităm profund asupra acestei unități între Tatăl, Fiul și Duhul Sfînt. Nici unul nu se socotește mai presus de celălalt; nici un fel de gelozie; nici un fel de egoism; nici un simțămînt de superioritate. O lecție puternică pentru noi credincioșii; pentru familiile noastre; pentru comunitățile noastre.

— ACEASTA PENTRU CĂ SÎNTEM BOTEZAȚI ÎN

„Numele Tatălui și al Fiului și al Sfintului Duh“ (Mat. 28,19 u.p.).

### CARACTERUL LOR NEEGOIST-DESĂVÎRȘIT.

— TATĂL ȘI FIUL AU CONLUCRAT ÎN VEDEREA AJUTORĂRII CELUI PĂCĂTOS.

„Dragostea lui Dumnezeu față de noi s-a arătat prin faptul că Dumnezeu a trimis în lume pe singurul Său Fiu, ca noi să trăim prin El“. 1 Ioan 4,9.



— DUHUL SFÎNT DE ASEMENEA A DAT PE FAȚĂ IUBIRE ȘI INTERES FAȚĂ DE CREDINCIOȘI.

„Și tot astfel și Duhul ne ajută în slăbiciunea noastră: căci nu știm cum trebuie să ne rugăm. Dar însuși Duhul mijlocește pentru noi cu suspine negrăite. Și Cel ce cercetează inimile, știe care este năzuința Duhului; pentru că El mijlocește pentru sfinți după voia lui Dumnezeu“, Rom. 8,26,27.

— MODELUL CREDINCIOSULUI ÎN MANIFESTAREA IUBIRII RECIPROCE.

„Și dragostea stă nu în faptul că noi am iubit pe Dumnezeu, ci în faptul că El ne-a iubit pe noi, și a trimis pe Fiul Său ca jertfă de ispășire pentru păcatele noastre. Prea iubiților, dacă astfel ne-a iubit Dumnezeu pe noi, trebuie să ne iubim și noi unii pe alții“. 1 Ioan 4,10-11.

Aceasta este lucrarea pe care Dumnezeu doarește să o aducă la îndeplinire în mințile și în inimile credincioșilor Săi. Mulți se manifestă ca unii care nu sînt conduși de Spiritul Domnului Hristos, ci de un alt spirit. Se pare că noi sîntem foarte departe de acea unitate pentru care se ruga Mintuitorul în Ioan 17.

## II. UNITATEA ÎN FAMILIE

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta, pentru ca să ți se lungească zilele în țara, pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeul tău“. Exod 20,12.

### BINECUVÎNTAREA UNUI CĂMIN

Omul nu a fost făcut ca să trăiască în singurătate; el trebuia să fie o ființă sociabilă. Fără un tovarăș, scenele cele mai frumoase și încîntătoare ale Edenului n-ar fi putut aduce fericire și bucurie.

— ATITUDINEA SOȚULUI FAȚĂ DE SOȚIA SA.

„Bărbaților, iubiți-vă nevestele cum a iubit și Hristos Biserica și S-a dat pe Sine

pentru ea..... Tot așa trebuie să-și iubească și bărbații nevestele, ca pe trupurile lor. Cine își iubește nevasta, se iubește pe sine însuși. Căci nimeni nu și-a urît vreodată trupul lui, ci îl hrănește, îl îngrijește cu drag, ca și Hristos Biserica; pentru că noi sîntem mădulare ale trupului Lui, carne din carnea Lui și os din oasele Lui. De aceea va lăsa omul pe tatăl său și pe mamă-sa, și se va lipi de nevastă-sa, și cei doi vor fi un singur trup“. Efes. 5,25, 28—31.

Cînd soțul posedă un caracter nobil, o curăție de inimă, o înălțare a minții, pe care fiecare trebuie s-o aibă, atunci aceasta se va manifesta în legătura căsătoriei, în familie. El va căuta să-și păstreze soția în sănătate și plină de curaj. El se va strădui să rostască cuvinte de mîngîiere și să creeze o atmosferă de pace în cercul familiei.

— SCRIPTURA SFĂTUIEȘTE ASTFEL PE SOȚII:

„Nevestelor, fiți supuse bărbaților voștri, cum se cuvine în Domnul..... Tot astfel, nevestelor, fiți supuse și voi bărbaților voștri; pentru ca, dacă unii nu ascultă Cuvîntul, să fie cîștigați fără cuvînt, prin purtarea nevestelor lor,..... ca Sara, care asculta pe Abraam, și-l numea 'domnul ei'. Fiicele ei v-ați făcut voi, dacă faceți binele fără să vă temeți de ceva“. Col. 3,18; 1 Petru 3,1,6.

— VALOAREA UNEI SOȚII BUNE.

„Cine poate găsi o femeie cinstită? Ea este mai de preț decît mărgăritarele. Inima bărbatului se încrede în ea, și nu duce lipsă de venituri. Ea îi face bine, și nu rău, în toate zilele vieții sale“. Prov. 31,10—12.

— ÎNTRE PĂRINȚI ȘI COPII SĂ EXISTE O PUTERNICĂ LEGĂTURĂ DE DRAGOSTE.

„Învăță pe copil calea pe care trebuie s-o urmeze, și cînd va îmbătrîni, nu se

va abate de la ea.... Să-și chivernisească bine casa, și să-și țină copiii în supunere cu toată cuviința.... Și voi, părinților, nu întăriți la mînie pe copiii voștri....“ Prov. 22,6 ; 1 Tim. 3,4 ; Efes. 6,4 p.p.

Soțul și tatăl este capul familiei. Soția privește spre el pentru dragoste și simpatie, cum și pentru ajutor în creșterea copiilor ; și lucrul acesta este drept. Copiii privesc la tatăl lor pentru sprijin și sfat ; el trebuie să aibă o aleasă concepție despre viață și o influență puternică spre bine.

#### — O SOȚIE ȘI O MAMĂ BUNĂ TREBUIE SĂ SE ÎNGRIJEASCĂ DE FAMILIA EI.

„Ea face rost de lînă și de in,  
și lucrează cu mîini harnice.

Ea este ca o corabie de negoț ;  
de departe își aduce pîinea.

Ea se scoală cînd este încă noapte,  
și dă hrană casei sale,  
și împarte lucrul de peste zi slujnicilor sale...

Ea pune mîna pe furcă,  
și degetele ei țin fusul...

Nu se teme de zăpadă pentru casa ei,  
căci toată casa ei este îmbrăcată cu cărămiziu...

Bărbatul ei este bine văzut la porți,  
cînd șade cu bătrînii țării...

Ea deschide gura cu înțelepciune,  
și învățături plăcute îi sînt pe limbă.

Ea veghează asupra celor ce se petrec în casa ei,  
și nu mănîncă pîinea lenevirii.

Fiii ei se scoală și o numesc fericită ;  
bărbatul ei se scoală, și-i aduce laude zicînd :

„Multe fete au purtare cinstită,  
dar tu le întreci pe toate’ “.

Prov. 31,13—15,19,21,23,26,  
27,28—29.

#### — PORUNCA CINCEA A DECALOGULUI — O FAGĂDUINȚĂ :

„Cinstește pe tatăl tău și pe mama ta,  
pentru ca să ți se lungească zilele în țara  
pe care ți-o dă Domnul, Dumnezeuul tău.  
Ex. 20, 12.

Porunca a cincea nu cere de la copii numai a respecta, a se supune și a asculta pe părinții lor, ci ei trebuie să-i iubească, să le ușureze poverile, să nu le știrbească numele lor cel bun, să-i ajute și să-i mîngîie în anii bătrîneții lor.

#### — FERICIREA VINE ÎN URMA ÎMPLINIRII TUTUROR DATORIILOR.

„Ferice de oricine se teme de Domnul,  
și umblă pe căile Lui !  
Căci atunci te bucuri de lucrul mîinilor tale,  
ești fericit, și-ți merge bine.  
Nevastă-ta este ca o viță roditoare  
înlăuntrul casei tale ;  
copiii tăi stau ca niște lăstari  
de măslin împrejurul mesei tale.  
Așa este binecuvîntat  
omul care se teme de Domnul.  
Să te binecuvinteze Domnul din Sion,  
să vezi fericirea Ierusalimului,  
în toate zilele vieții tale,  
și să vezi pe copiii copiilor tăi !  
Pacea să fie peste Israel !

Ps. 128

# „DĂ-MI SĂ BEAU”

Ioan 4,4-15

Arde soarele-n amiază, drumul lung către Sihar  
Ca un bulgăr de jăratec prin văzduhul de cleștar ;  
Iar Isus, trudit pe-o piatră la fântina din Sihem,  
Sta desfășurînd la umbră vastul gîndurilor ghem,  
Remezîndu-Se de zidul secularei reci fîntîni,  
Ce-și păstrase-ntr-una haina pomenită din bătrîni.

O femeie, cu o vadră pe-al ei umăr a sosit.  
Prinse vasul cu frînghia nevăzînd cum obosit,  
Un drumeț de după zidul cel înalt din pietre tari  
Ridică spre dînsa capul. Scoase vadra. Ochii mari  
L-au zărit, dar iute vadra pe-al ei umăr ea a pus.  
— „Dă-mi să beau”, i-a zis străinul, dînd să se ridice-n sus.  
— „Îndrăznești să ceri la mine? Eu samariteancă sînt.  
Ce, Tu nu știi că frăția dintre voi și noi s-a frînt?”  
— „Dac-ai ști tu — zise Domnul — cine-ți zice dă-mi să beau  
Singură atunci ai cere apă vie ca să-ți dau”.  
— „Cum? — uimitu-s-a femeia — n-ai nici funie, nici vas,  
Și mai spui, că da-mi-vei apă și-ncă vie, cu-al Tău glas”.  
— „Toți cîți beau această apă din fîntina ce o vezi  
Înseta-vor sigur iarăși cum și tu ai să-nsetezi.  
Dar acel ce bea din apa ce acum în dar i-o fac,  
N-are să mai simtă setea niciodată-n veac de veac.  
Și într-însul va preface ale lui întinderi seci  
Într-un viu izvor de apă ce va curge pînă-n veci”.  
— „Doamne — i-a grăit femeia — dacă e așa cum zici  
Dăruiește-mi-o și mie ca să n-o mai scot de-aici”.

Ca femeia de pe vremuri, toți putem să fim, ce-i drept,  
Să purtăm aceeași vadră, nu pe umăr, ci în piept,  
Plină nu cu apă rece ce-n izvoare o găsești,  
Ci purtînd într-însa apa firii noastre pămîntești.  
Și la fel vreodată Domnul ne va zice : „Dă-Mi să beau,  
Inima-ți golește-o mie, apă vie-n loc să-ți dau”.  
Și cînd El așa ne-mbie apa vieții s-o primim,  
Vom pleca noi oare vadra, încerca-vom s-o golim?  
Dac-am ști noi cine-o cere, ce luăm în schimb și cît,  
Singuri noi atunci i-am da-o, fără s-o mai ceară-atît.

C. GREISSING

**= CURIERUL ADVENTIST =**

REDACȚIA ȘI AD-ȚIA : BUCUREȘTI, RAIONUL T.VLADIM. STR. MITROP. GHEN. PETRESCU 116  
APARE SUB CONDUCEREA UNUI COMITET